

Praefatio

Hisce proximis annis, post Aeschyli tragoediarum editionem Westanam¹ quae, locupletissimo apparatu instructa, utibilibus profecto coniecturarum cautissimo cuique editori magnum numerum suppeditavit, viri docti Sandin² et Sommerstein³ haud parvo ceteros viros doctos iuverunt auxilio Aeschyli Supplicibus studiose utentes. Verumtamen, cum alii alium textum, ut fit, constituissent editores, neque enim in Supplicibus edendis aliter fieri posset, cumque aliquot huius tragoediae corruptissimae nodos expedivisse mihi quidem visus essem, Supplicum editionem conficere conatus sum. Codicem Mediceum, qui in Supplicibus Choephorisque codex est, ut omnes sciunt, unicus, per imagines phototypice expressas totum inspexi, non quod aliquid novi me inventurum sperarem, sed ut libri scripturam perlegendo venerandae eius antiquitati debitum exsolverem. Apographis neglectis, in apparatu ea plerumque notavi quibus ab editionibus novissimis editio differt mea. Cum quot editores, tot colometriae sint, Weckleinius secutus, codicis Medicei colometriam retinui⁴, numeris Wilamowitzianis uncis rotundis inclusis. In vexatissimis quibusque locis restituendis scholia Medicea vel vetera, utpote textui iam foede depravato ab imperitissimo scholiasta adscripta, magna cum cautione adhibui. Illud doctissimi Hermanni “Graece scire hoc est scire quae verba et quo modo inter se coniuncta aliquid praebeant quod homo Graecus et cogitare et dictum intellegere potuerit” colendum ducens, Aeschyleum usum scribendi respexi quodque perverse obscure vitiose dicta nonnulla videbantur nobismet ipsis vitio tribui insciis potius quam Aeschylo poetae.

Cum omnibus praesto sit editio optima eademque divinis adnotationibus instructa, quam Friis Johansen ac Whittle confecerunt⁵, commentario perpetuo editionem meam illustrare nolui, neque vero omnes enodare potui quos volueram locos. Qua re tragoediae textui Graeco a me reconstituto nonnullas tantum subieci adnotationes, opus me quam primum perfecturum sperans, dummodo corpore valeam. Professori optimo Henrico Livrea qui has pagellas perlegerit meque ne abicerem hortatus sit amplissimis verbis gratias ago, itemque Alexandro Garvie, de Aeschylo optime merito, qui de hac editione optimum iudicium fecerit gratias persolvo maximas. Mihi amicissimos Christianum Berolli, Samuelem Ravesi, Johannem Petrum Marchi, Vincentium De Palma, Fridericam Giommoni nec non Mauricium Sica commemorare iuvat, qui Universitatis Florentinae fastidium solati sint meum. Parentibus fratrique dilectissimis has, qualescumque sunt, pagellas dico Valentinaeque meae, quae diebus turbulentissimis et laboriosis una mihi salus fuit.

Florentiae, 15. IV. 2014

Luca Civitavecchia

¹ Martin L. West, *Aeschyli tragoediae cum incerti poetae Prometheus*, Stutgardiae 1990, 1998².

² Pär Sandin, *Aeschylus' Supplices. Introduction and Commentary on vv. 1-523*, Lund 2005.

³ Alan H. Sommerstein, *Aeschylus I, Persians, Seven against Thebes, Suppliants, Prometheus Bound*, Cambridge, Mass./London 2008.

⁴ De colometria cod. Medicei vd. Th. J. Fleming, *The colometry of Aeschylus*, Amsterdam 2007.

⁵ H. Friis Johansen-E. Whittle, *Aeschylus. The Suppliants*, III voll., Copenhagen 1980.

ΙΚΕΤΙΔΕΣ

<ΧΟ.> Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον ναῖον ἀρθέντ' ἀπὸ προστομίων <τῶν> λεπταμάθων		
Νείλου· Δίαν δὲ λιποῦσαι	5	(4)
χθόνα σύγχορτον Συρίαί φεύγομεν, οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφωι πόλεως γνωσθεῖσαι, ἀλλ' αὐτογενῇ φυξανορίαί γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῇ τ' ὀνοταζόμεναι <διάνοιαν>.	10	(9)
Δαναὸς δὲ πατήρ, καὶ βούλαρχος καὶ στασίαρχος, τάδε πεσσονομῶν κύδιστ' ἀχέων ἐπέκρανεν, φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἄλιον, κέλσαι δ' Ἄργους γαῖαν ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον, τῆς οἰστροδόνου βοὸς ἐξ ἐπαφῆς κάξ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον, τετέλεσται.	15	(14)
τίν' ἂν οὔν χώραν εὐφρονα μάλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίσι, ἐριοστέπτοισι κλάδοισιν; ῶν πόλις, ῶν γῆ καὶ λευκὸν ὕδωρ, ὑπατοὶ τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι	20	(19)
χθόνιοι θήκας κατέχοντες καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος, οἰκοφύλαξ ὁσίων ἀνδρῶν, δέξαιθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον αἰδοίωι πνεύματι χώρας· ἀρσενοπληθῇ δ' ἔσμον ὕβριστήν Αἰγυπτογενῇ, πρὶν πόδα χέρσωι τῇιδ' ἐν ἀσώδει θεῖναι, ξὺν ὄχῳ ταχυήρει πέμψατε πόντονδ'· ἔνθα δὲ λαίλαπι χειμωνοτύπῳ, βροντῇ στεροπῇ τ' ὀμβροφόροισιν τ' ἀνέμοις ἀγρίας άλος ἀντήσαντες, ὄλουντο, πρὶν ποτε λέκτρων ὦν θέμις εἶργει, σφετεριζάμενοι πατραδελφείαν τῇνδ', ἀεκόντων ἐπιβῆναι.	25	(24)
	30	(29)
	35	(34)
	40	(39)
νῦν δ' ἐπικεκλομένα Δῖον πόρτιν ὑπερ-		στρ. α

3 <τῶν> λεπταμάθων Stanley: λεπτομαθῶν M: λεπτοψαμάθων Pauw 9 αὐτογενῇ Turn.: αὐτογένητον M: αὐτογενεῖ Bamberger φυξανορίαί Hermann: φυ[[..]]ξανοράν M^{ac}, φυλαξάνοραν M^{pc}Σ, φυξάνοραν M^{yp}: φυξανορίαν Ahrens 11 διάνοιαν suppl. Weil 12 post πατήρ subdistinxi, praeunte Paley

πόντιον τιμάορ', ἱνὶν γ' ἀνθονόμον τᾶς προγόνου βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνός· ἔφαψιν ἐπωνυμίαι δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰών εὐλόγως, Ἦπαφον δ' ἐγέννασεν·	45	(44)	
ὄντ' ἐπιλεξαμένα, νῦν ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις τῶν πρόσθε πόνων μνασαμένα, ἦτά τε νῦν ἔπιδείξω πιστὰ τεκμήρια· γαιονόμοι- σι δ', ἄελπτά περ, ὄντα φανείται. γνώσεται δὲ λόγου τις ἐν μάκει.	50	(49)	ἀντ. α
εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων, ἔγγαιος οἶκτον [οἰκτρὸν] αἴων, δοξάσει ἦτις ἄκούειν ὅπα τᾶς Τηρείας μήτιδά τ' οἰκτρᾶς ἀλόχου, κιρκηλάτου γ' ἀηδόνας,	60	(59)	στρ. β
ἄτ' ἐπὶ χλωρῶν ποταμῶν [τ'] ἐργομένα πενθεῖ νέον οἶτον ἠθέων, ξυντίθησι δὲ παιδός μόρον, ὥς αὐτοφόνως ᾤλετο πρὸς χειρὸς ἔθεν δυσμάτορος κότου τυχών.	65	(63)	ἀντ. β
τῶς καὶ ἐγὼ φιλόδυρ- τος Ἰαονίοισι νόμοισι δάπτω τὰν ἀπαλάν εἰλοθερῇ παρειάν ἀπειρόδακρύν τε καρδίαν. γοεδινὰ δ' ἀνθεμίζομαι δαιμαίνουσ' ἀφίλου τᾶσ- δε φυγᾶς ἀερίας ἀπὸ γᾶς εἴ τις ἐστι κηδεμών.	75	(72)	στρ. γ
ἀλλὰ θεοὶ [οἶ] γενέται	80	(77)	ἀντ. γ

43 γ' Page: τ' M 44 ἀνθονόμον τᾶς Tucker: ἀνθονόμου[[σ]]τᾶς M 46 post Ζηνός interpunxit Schütz: ἔφαψιν· ἐπωνυμίαι δ' MΣ 54 τοκέων Martin (γονέων iam Hermann), fort. recte 55 sq. γαιονόμοισι δ' Hermann: τά τ' ἀνόμοια οἶδ' M 56 ita subdistinxi, participium ὄντα sensu 'ἀληθῆ' accipiens 60 οἰκτρὸν del. Bothe 61 ἀκούειν Portus: (δοξάσει τις) ἀκούων M: malim δοξάσαι γ' ἀν, vd. adn. ad loc. 63 μήτιδά τ' Willink: μήτιδος M 65 ἄτ' ἐπὶ Wecklein: ἄτοπο M: ἄ τ' ἀπὸ Vict. χλωρῶν ποταμῶν Scheer, deletο τ': χώρων ποταμῶν τ' M 66 οἶτον Schmidt: οἶκτον M 74 εἰλοθερῇ Musgrave: Νειλοθερῇ MΣ 77 δαιμαίνουσ' ἀφίλου Musgrave: δαιμαίνουσα φόλους M^{ac}, δαιμαίνουσα φίλους M^{pc} 80 οἶ del. Pauw

κλύετ' εὖ τὸ δίκαιον ἰδόντες·
 ἦβαν μὴ τέλεον
 δόντες ἔχειν παρ' αἴσαν,
 ὕβριν δ' ἐτύμως στυγόντες,
 πέλοιτ' ἂν ἔνδικοι ἱγάμοις†.
 ἔστι δὲ κακ πολέμου τει-
 ρομένοις βωμὸς ἀρῆς φυγάσιν
 ῥῦμα, δαιμόνων σέβας.

85 (82)

εἰ θεΐη θεὸς εὖ παναληθῶς·
 Διὸς ἱμερος οὐκ
 εὐθήρατος ἐτύχθη.
 πάντῃ τοι φλεγέθει
 κἄν σκότῳ
 μελαίνοι ξὺν τύχαι
 μερόπεσσι λαοῖς.

90 (87)

στρ. δ

πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ,
 κορυφαί Διὸς εἰ
 κρανθῆι πράγμα τέλειον.
 δαῦλοι γὰρ πραπίδων
 δάσκιόι
 τε τείνουσι πόροι
 κατιδεῖν ἄφραστοι.

100 (94)

ἀντ. δ

ἰάπτει δ' ἐλπίδων
 ἀφ' ὑψηπύργων πανώλεις
 βροτούς, βίαν
 δ' οὐτὶν' ἐξοπλίζει·
 πᾶν ἄπονον δαιμόνιον·
 ἥμενος ὃν φρόνημά πως
 αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας
 ἐδράνων ἐφ' ἀγνῶν.

105 (98)

στρ. ε

ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν
 βρότειον, οἷα νεάζει
 πυθμὴν δι' ἁ-
 μὸν γάμον τεθαλῶς
 δυσπαραβούλοισι φρεσίν,
 καὶ διάνοιαν μαινόλιν
 κέντρον ἔχων ἄφυκτον, ἥϊταν
 δ' ἀπάται† μεταγνοῦς.

115 (108)

ἀντ. ε

τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα λέγω
 λιγέα βαρέα δακρυοπετῆ.

120 (113)

στρ. ς

85 (ἔνδικοί) γ' ἐμοί Griffith 89 θεὸς Schütz: Διὸς M 99 γὰρ M: malim τᾶρ (ex τοι ἄρα factum, cf. v. 92 τοι) 107 δαιμόνιον Bothe: δαιμονίων M 108 ἥμενος Paley: ἥμενον MΣ ὃν Σ^{uv} τὸ δὲ φρόνημα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀγνῶν ἐδρασμάτων ἐφήμενον ἐξέπραξε τὸν σκοπὸν ἑαυτοῦ, Haupt: ἄνω M 112 οἷα Hermann: οἷα M 117 sq. ἥϊταν δ' ἀπάται Mc^{ac}: ἥϊται δ' ἀπάται M^{pc}Σ, ἥϊτα[.] δ' ἀπάτα[.] M^{ac} δ' fort. delendum, monente Enger 110 ἐφ' ita MΣ: ἀφ' anon.

ἰὴ ἰή,
 ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῇ [θρεομένη μέλη]
 ζῶσα γόοις με τιμῶ.

ἰλεῶμαι μὲν ᾿Απίαν βοῦνιν·
 καρβᾶνα δ' αὐδάν
 εὔ, γᾶ, κοινεῖς.
 πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι
 λινοσινεῖ
 Σιδονίαι καλύπτραι.

125 (118) ἐφυμν. α

θεοῖς δ' ᾠναγέα† τέλεα πελομένων καλῶς
 ἐπίδρομ', ὁπόθι θάνατος ἀπῆι.
 ἰὼ ἰώ,
 ἰὼ δυσάγκριτοι πόνοι.
 ποῖ τόδε κῦμ' ἀπάξει;

130 (123) ἀντ. ς

ἰλεῶμαι μὲν ᾿Απίαν βοῦνιν·
 καρβᾶνα δ' αὐδάν
 εὔ, γᾶ, κοινεῖς.
 πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι
 λινοσινεῖ
 Σιδονίαι καλύπτραι.

135 (128) ἐφυμν. α

140 (133)

πλάτα μὲν οὔν λινορραφῆς τε
 δόμος, ἄλλα στέγον δόρυ,
 ἀχείμαντόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς,
 οὐδὲ μέμφομαι· τε-
 λευτάς δ' ἐν χρόνῳ
 πατὴρ ὁ παντόπτας
 πρευμαεῖς κτίσειεν.

145 (138) στρ. ζ

σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός,
 εὐνᾶς ἀνδρῶν, ἔξ,
 ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν.

150 (143) ἐφυμν. β

θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἀγνά
 μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα
 ἔχουσιν σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλές,
 παντὶ δὲ σθένει δι-
 ωγμοῖς †δ' ἀσφαλέας†
 ἀδμήτας ἀδμήτα
 ῥύσιος γενέσθω.

155 (148) ἀντ. ζ

σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός,
 εὐνᾶς ἀνδρῶν, ἔξ,
 ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν.

160 (153) ἐφυμν. β

122 ἐμπρεπῇ Turn.: ἐμπρέπη M θρεομένη μέλη gloss. ad 119 del. Porson 130 ἀναγέα Boissonade, fort. recte 142 στέγον δόρυ F. Johansen: στέγων δορός M 143 ἀχείμαντόν Weil: ἀχίματόν M 153 ἔχουσιν Weil: ἔχουσα M 154 sq. διωγμοῖς (ἐμοῖσιν ἀσφαλῶς) Hermann: διωγμοῖσι M; desideratur fere διωγμοῖς [δ'] ἐγκοτοῦσ' 156 ἀδμήτας Westphal: ἀδμήτας MΣ

εἰ δὲ μή, μελανθές ἡλιόκτυπον γένος τὸν γαῖον, τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων ἱξόμεσθα σὺν κλάδοις ἀρτάναις θανοῦσαι, μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων.	165	(158)	στρ. η
ἃ Ζῆν, Ἰοῦς, ἰώ, μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν· κοινῶ δ' ἄγαν γαμετᾶς <σᾶς> οὐρανόνικον· χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἴσι χειμῶν.	170	(163)	ἐφυμν. γ
καὶ τότε οὐ δίκαιοις Ζεὺς ἐνέξεται ψόγοις, τὸν τᾶς βοός παῖδ' ἀτιμάσας, τὸν αὐ- τός ποτ' ἔκτισεν γόνωι, νῦν ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν; ὑψόθεν δ' εὖ κλύοι καλούμενος.	175	(168)	ἀντ. η
ΔΑ. παῖδες, φρονεῖν χρή· ξὺν φρονοῦντι δ' ἦκετε, πιστῶι γέροντι τῶιδε, ναυκλήρῳ πατρί· καὶ τὰπὶ χέρσου νῦν προμηθίαν λαβών αἰνῶ φυλάξαι τᾶμ' ἔπη δελτουμένας. ὀρῶ κόνιν, ἀναυδον ἄγγελον στρατοῦ· σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι· ὄχλον δ' ὑπασπιστήρα καὶ δορυσσόον λεύσσω ξὺν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχήμασιν. τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέτης < > ὀπτῆρες εἶεν, ἀγγέλων πεπυσμένοι. ἀλλ' εἴτ' ἀπήμων εἴτε καὶ τεθηγμένος ὦμῃ ξὺν ὀργῇ τόνδ' ἐπόρνυται στόλον, ἄμεινόν ἐστι παντὸς οὐνεκ', ὦ κόραι, πάγον προσίζειν τόνδ' ἀγωνίων θεῶν· κρεῖσσον δὲ πύργου βωμός, ἄρρηκτον σάκος. ἀλλ' ὥς τάχιστα βᾶτε, καὶ λευκοστεφεῖς ἱκετηρίας, ἀγάλματ' αἰδοίου Διός, σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν εὐωνύμων αἰδοῖα καὶ γοεδνὰ καὶ τὰ χρή γ' ἔπη ξένους ἀμείβεσθ', ὥς ἐπήλυδας πρέπει,	185	(178)	
	190	(183)	
	195	(188)	
	200	(193)	

172 γαμετᾶς σᾶς Hermann (γαμετᾶς iam Turn.), οὐρανόνικον Vict.: γαμετουρανόνεικον M 176
ψόγοις Headlam: λόγοις M 181 interrogationis notam posuit Headlam 191 ἀρχηγέτης F. Johansen:
ἀρχηγέται M post h. v. lac. stat. Foss: <ταγοί τ' ἴοιεν δεῦρο, τῶν δ' ἐπηλύδων> e.g. F. Johansen,
<ὀπάοιες τ' ἴοιεν, ὥς τῶν ἐνθάδε> e.g. Sommerstein 196 τόνδ' Turn.: τῶνδ' M 201 τὰ χρή γ'
Meffert: τὰ χρέα M

τοῦτως λέγουσαι τάσδ' ἀναιμάκτους φυγᾶς. φθογγῇ δ' ἐπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ, τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσωφρονισμένων	205	(198)
ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου. καὶ μὴ πρόλεσχος μὴδ' ἐφορκὸς ἐν λόγῳ γένει· τὸ τῇδε κάρτ' ἐπίφθονον γένος. μέμνησο δ' εἴκειν· χρεῖος εἶ, ξένη, φυγᾶς· θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσσονας.	210	(203)
ΧΟ. πάτερ, φρονούντως πρὸς φρονούντας ἐννέπεις. φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνήσθαι σέθεν	212	(205)
κεδνὰς ἐφετμάς· Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι.	213	(206)
<ΔΑ.> ἴδοιτο δῆτα πρευμανοῦς ἀπ' ὄμματος.	217	(210)
<ΧΟ.> θέλοιμ' ἂν ἤδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν.	215	(208)
<ΔΑ.> μὴ νυν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος.	214	(207)
<ΧΟ.> ὦ Ζεῦ, σκοπῶν οἴκτιρε, μὴ ἀπολωλότας < >	216	(209)
<ΔΑ.> κείνου θέλοντος εὖ τελευτήσῃ τάδε. καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νυν κικλήσκετε.	218	(211)
<ΧΟ.> καλοῦμεν αὐγὰς Ἑλίου σωτηρίους <ΔΑ.> ἀγνόν τ' Ἀπόλλω, φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν.		
<ΧΟ.> εἰδὼς ἂν αἴσαν τήνδε συγγνοίῃ βροτοῖς.	222	(215)
<ΔΑ.> συγγνοίτο δῆτα καὶ παρασταίῃ πρόφρων.		
<ΧΟ.> τίν' οἶν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι; <ΔΑ.> ὁρῶ τρίαῖναν τήνδε, σημείον θεοῦ.		
<ΧΟ.> ἀλλ' εὖ τ' ἔπεμψεν εὖ τε δεξάσθω χθονί. <ΔΑ.> κῆρυξ ὅδ' ἄλλος τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις.	227	(220)
<ΧΟ.> ἐλευθέρους νυν ἐσθλὰ κηρυκεύτω. <ΔΑ.> πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν σέβεσθ'· ἐν ἀγνώῳ δ' ἐσμός ὥς πελειάδων ἵζεσθε κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ, ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μαινόντων γένος.	232	(225)
ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἀγνεύοι φαγών; πῶς δ' ἂν γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πάρα ἀγνὸς γένοιτ' ἂν; οὐδὲ μὴ ἴν' Αἰδου θανῶν φύγη ματαίων αἰτίας πράξας τάδε. κάκει δικάζει τὰμπλακήμαθ', ὥς λόγος, Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας. σκοπεῖτε, μὴ ἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον, ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὖ νικᾷ τόδε.	237	(230)
<ΠΕ.> ποδαπὸν ὄμιλον τόνδ' ἀνελληνόστολον πέπλοισι βαρβάροισι κάμπυκώμασιν χλίουτα προσφωνοῦμεν; οὐ γὰρ Ἀργολίς ἐσθῆς γυναικῶν οὐδ' ἀφ' Ἑλλάδος τόπων. ὅπως δὲ χώραν οὔτε κηρύκων ὑπο ἀπρόξενοί τε νόσφιν ἡγητῶν μολεῖν	242	(235)

205 σεσωφρονισμένων Dind.: μετώπω σωφρονῶν M 217-29 nullae personarum notae 217 post 206 trai. Burges, 215 ante 214 Hermann 216 ζεύς M^{ac} σκοπῶν F. Johansen: κόπων M post 216 lac. stat. F. Johansen 227 κῆρυξ Kueck: Ἑρμῆς MΣ 239 μὴ ἀμείβεσθε Fähsse: (σκοπεῖτε) μὴ ἀμείβησθε vel ἀμείψετε Di Marco: κ' ἀμείβεσθε M

ἔτλητ' ἀτρέστως, τοῦτο θαυμαστὸν πέλει.	247	(240)
κλάδοι γε μὲν δὴ κατὰ νόμους ἀφικτόρων κείνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις· μόνον τόδ' Ἑλλάς χθὼν ξυνοίσεται στόχῳ. καὶ τᾶλλα πόλλ' ἔτ' εἰκάσαι δίκαιον ἦν, εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν.	252	(245)
ΧΟ. εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. ἐγὼ δὲ πρὸς σὲ πότερον ὥς ἔτην λέγω, ἢ τηρὸν ἱερόρραβδον, ἢ πόλεως ἀγόν; ΠΕ. <		
> πρὸς ταῦτ' ἀμείβου καὶ λέγ' εὐθαρσῆς ἐμοί· τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμ' ἐγὼ Παλαίχθονος Ἴνις Πελασγός, τῆσδε γῆς ἀρχηγέτης. ἐμοῦ δ' ἀνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν τῇδε καρποῦται χθόνα. καὶ πᾶσαν αἶαν, ἥς δι' ἀγνὸς ἔρχεται Στρυμῶν, τὸ πρὸς δύνοντος ἡλίου κρατῶ·	257	(250)
ὀρίζομαι δὲ τήν τε Περραιβῶν χθόνα Πίνδου τε τὰπέκεινα, Παιόνων πέλας, ὄρη τε Δωδωναῖα· συντέμνει δ' ὄρος ὑγρᾶς θαλάσσης· τῶνδε τὰπὶ τάδε κρατῶ. αὐτῆς δὲ χώρας Ἀπίας πέδον τόδε	262	(255)
πάλαί κέκληται φωτὸς ἱατροῦ χάριν· Ἀπιδ γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας ἱατρόμαντις παῖς Ἀπόλλωνος χθόνα τῇνδ' ἐκκαθαίρει κινωδάλων βροτοφθόρων, τὰ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασιν χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα ἤμηνεῖται ἄκη†, δρακονθόμιλον δυσμενῆ ξυνοικίαν. τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια πράξας ἀμέμπτως Ἀπιδ Ἀργεῖαι χθονί μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ἤϋρετ' ἐν λιταῖς. ἔχουσα δ' ἤδη τὰπ' ἐμοῦ τεκμήρια γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω· μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις.	267	(260)
<ΧΟ.> βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος· Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα σπέρμά τ' εὐτέκνου βοός· καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ. ΠΕ. ἄπιστα μυθεῖσθ', ὦ ξέναι, κλύειν ἐμοί, ὅπως τόδ' ὑμῖν ἐστίν Ἀργεῖον γένος. Λιβυστικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι γυναιξὶν ἐστε κοῦδαμῶς ἐγχωρίαις· καὶ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν· [εἰκὼς χαρακτήρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις Κυπρίοις πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων·] 'Ινδὰς τ' ἀκούω νομάδας ἵπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσας χθόνα παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας·	272	(265)
	277	(270)
	282	(275)
	287	(280)
	292	(285)

καὶ τὰς ἀνάνδρους κρεοβότους τ' Ἀμαζόνας,		
<	>	
εἰ τοξοτευχεῖς ἦσθε, κάρτ' ἂν ἤικασα ὑμᾶς. διδαχθεῖς <δ'> ἂν τόδ' εἰδείην πλέον,	297	(290)
ὅπως γένεθλον σπέρμά τ' Ἀργεῖον τὸ σόν.		
<ΧΟ.> κληιδούχον Ἦρας φασὶ δωμάτων ποτέ 'Ιὼ γενέσθαι τῇδ' ἐν Ἀργεῖαι χθονί.		
<ΠΕ.> ἦν ὡς μάλιστα, καὶ φάτις πολλή κρατεῖ.	300	(293)
<ΧΟ.> μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῶι;	302	(295)
<ΠΕ.> κᾶκρυπτά γ' Ἦρας ταῦτα τὰμπαλάγματ' ἦν.	303	(296)
<ΧΟ.> πῶς οὔν τελευτᾷ βασιλέωιν νείκη τάδε;	305	(298)
<ΠΕ.> βοῦν τὴν γυναικ' ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός.		
<ΧΟ.> οὐκοῦν πέλαζει Ζεὺς ἔτ' εὐκραίρωι βοί;		
<ΠΕ.> φασίν, πρέποντα βουθόρωι ταύρωι δέμας.	308	(301)
<ΧΟ.> τί δῆτα πρὸς ταῦτ' ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός;		
<ΠΕ.> τὸν πάνθ' ὀρώντα φύλακ' ἐπέστησεν βοί.		
<ΧΟ.> ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις;		
<ΠΕ.> Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα Γῆς κατέκτανεν.		
<ΧΟ.> τί οὔν ἔτευξ' ἔτ' ἄλλο δυσπότημωι βοί;	313	(306)
<ΠΕ.> βοηλάτην μύωπα κινητήριον.		
<ΧΟ.> οἷστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας.		
<ΠΕ.> τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακρῶι δρόμωι;		
<ΧΟ.> καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλωσ' ἐμοί.		
<ΠΕ.> καὶ μὴν Κάνωβον κάπῃ Μέμφιν ἵκετο.	318	(311)
<ΧΟ.> καὶ Ζεὺς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φυτεύει γόνον.	320	(313)
<ΠΕ.> τίς οὔν ὁ Διὸς πόρτις εὔχεται βοός;		
<ΧΟ.> Ἐπαφος, ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος.		
<ΠΕ.>	>	
<ΧΟ.> Λιβύη, μέγιστον γῆς καρπουμένη.	324	(317)
<ΠΕ.> τίν' οὔν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημὸν λέγεις;		
<ΧΟ.> Βῆλον δίπαιδα, πατέρα τοῦδ' ἐμοῦ πατρός.		
<ΠΕ.> τὸ πάνσοφον νῦν ὄνομα τούτου μοι φράσον.		
<ΧΟ.> Δαναός, ἀδελφὸς δ' ἐστὶ πεντηκοντάπαις.		
<ΠΕ.> καὶ τοῦδ' ἀνοίγε τοῦνομ' ἀφθόνωι λόγωι.	329	(322)
<ΧΟ.> Αἴγυπτος. εἰδὼς δ' ἄμὸν ἀρχαῖον γένος πράσσοις ἄν, ὡς Ἀργεῖον ἀνστήσας στόλον.		
<ΠΕ.> δοκεῖτε μέν μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός τάρχαῖον. ἀλλὰ πῶς πατρώια δώματα λιπεῖν ἔτλητε; τίς κατέσκηψεν τύχη;	334	(327)
<ΧΟ.> ἄναξ Πελασγῶν, αἰόλ' ἀνθρώπων κακά, πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταῦτὸν πτερόν. ἐπεὶ τίς ἠὔχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν κέλσειν ἐς Ἄργος κῆδος ἐγγενὲς ἥ τὸ πρίν ἔχει μετὰ πτοίουσαν ἑυναίων γάμων;	339	(332)

294 τ' Porson: δ' M post h.v. lac. stat. F. Johansen, 'Amazonas <scio circa Caucasum [?] habitare, quibus>' e.g. West in app. 296 δ' suppl. Abresch 298-342 nullae personarum notae 305-14 inter chorum et regem ita distribuit Murray 303 τὰμπαλάγματ' ἦν Wil. (τὰμπαλάγματα iam Hermann): παλλαγμάτων M 322 lac. stat. Stanley: <Ἐπάφου δὲ τίς ποτ' ἐξεγεννήθη πατρός;> e.g. Bothe 338 sq. τὸ πᾶν (Johansen) ἔχθει (Turn.) μ' ἀποπτύουσιν (Whittle)

<ΠΕ.> τί φῆις ἱκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους;		
<ΧΟ.> ὥς μὴ γένωμαι δμῶϊς Αἰγύπτου γένει.		
ΠΕ. πότῃρα κατ' ἔχθραν, ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις;		
<ΧΟ.> τίς δ' ἂν φιλοῦσ' ὄναιτο τοὺς κεκτημένους;	344	(337)
<ΠΕ.> σθένος μὲν οὕτω μείζον αὔξεται βροτοῖς.		
<ΧΟ.> καὶ δυστυχοῦντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή.		
ΠΕ. πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω;		
ΧΟ. αἰτοῦσι μὴ ἔκδους παισὶν Αἰγύπτου πάλιν.		
ΠΕ. βαρέα σύ γ' εἶπας, πόλεμον ἄρασθαι νέον.	349	(342)
ΧΟ. ἀλλ' ἡ Δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ.		
ΠΕ. εἴπερ γ' ἀπ' ἀρχῆς πραγμάτων κοινωνὸς ἦν.		
ΧΟ. αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεος ᾧδ' ἐστεμμένην.		
<ΠΕ.> πέφρικα λεύσσω τάσδ' ἔδρας κατασκίους· βαρὺς γε μέντοι Ζητὸς ἱκεσίου κότος.	354	(347)
ΧΟ. Παλαίχθονος τέκος, κλυθί μου πρόφρονι καρδίαι, Πελασγῶν ἄναξ· ἶδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περιδρομον λυκοδίωκτον ὥς δάμαλιν ἄμ πέτραις ἡλιβάτοις, ἴν' ἀλκᾷ πίσυνος μέμυκε φράζου- σα βοτῆρι μόχθους.		στρ. α
ΠΕ. ὀρῶ κλάδοισι νεοδρόποις κατάσκιον ναύονθ' ὅμιλον τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν· εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων. μηδ' ἐξ ἀέλπτων κάπρομηθήτων πόλει νεῖκος γένηται· τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις.	364	(355)
ΧΟ. ἴδοιτο δῆτ' ἄνατον φυγάν ἱκεσία θέμις Διὸς κλαρίου· σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραιόφρων· ποτιτρόπαιον αἰ- δόμενος οὐ λιπερ- <νῆς υῦ-υ--> <υῦ> ἱεροδόκα θεῶν λή- ματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἀγνοῦ.	369	ἀντ. α (360)
ΠΕ. οὗτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν. τὸ κοινὸν δ' εἰ μαιίνεται πόλις, ξυνῆι μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη· ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν πάρος, ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι.	374	(363)
	379	(368)

344 φιλοῦσ' Bamberger: φίλουσ M ὄναιτο Ferrari: ὦνοιτο M 364 ναύονθ' Wecklein: νέονθ' M 370
γεραιόφρων Burges: γεραφρόνων M 372 sqq. οὐ λιπερνῆς Headlam: οὖν περ M λιπερ<νῆς ἀγαθῶν
ἔσσι· μάλα γὰρ> ἱεροδόκα κτλ. e.g. Page

ΧΟ. σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δῆμιον· πρύτανις ἄκριτος ὦν κρατύνεις βωμόν, ἐστίαν χθονός, μονοψήφοισι νεύμασι σέθεν, μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοις χρέος πᾶν ἐπικραίνεις· ἄγος φυλάσσου.			στρ. β
ΠΕ. ἄγος μὲν εἶη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις· ὑμῖν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω βλάβης ἄτερ, οὐδ' αὖ τόδ' εὐφρον, τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς. ἀμηχανῶ δὲ καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε καὶ τύχην ἐλεῖν.	384	(373)	
ΧΟ. τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει, φύλακα πολυπόνων βροτῶν, οἳ τοῖς πέλας προσήμενοι δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμου· μένει τοι Ζηνὸς ἱκταίου κότος δυσπαράθελκτος παθόντος οἴκτοις.	394	(383)	ἀντ. β
<ΠΕ.> εἴ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν νόμῳ πόλεως, φάσκοντες ἐγγύτατα γένους εἶναι, τίς ἂν τοῖσδ' ἀντιωθῆναι θέλοι; δεῖ τοί σε φεύγειν, κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν, ὥς οὐκ ἔχουσιν κύρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ.	399	(388)	
ΧΟ. μή τί ποτ' οἶν γενοίμαν ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων· ὕπαστρον δέ τοι μῆχαρ ὀρίζομαι γάμου δύσφρονος φυγάν· ξύμμαχον δ' ἐλόμενος Δίκαν κρίνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν.	404	(393)	στρ. γ
ΠΕ. οὐκ εὐκριτον τὸ κρίμα· μὴ ἔμ' αἰροῦ κριτήν· εἶπον δὲ καὶ πρίν, οὐκ ἄνευ δήμου τάδε πράξαιμ' ἂν, οὐδέ περ κρατῶν· καὶ μήποτε εἴπηι λεῶς, εἴ πού τι μὴ λῶιον τύχοι, “ἐπήλυδας τιμῶν ἀπώλεσας πόλιν”.	409	(398)	
ΧΟ. ἀμφότερ', ὥς ὁμαίμων, τάδ' ἐπισκοπεῖ Ζεὺς ἑτερορρεπής, νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις· τί τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων μεταλ- γοῖς τὰ δίκαι' ἂν ἔρξας;	414	(403)	ἀντ. γ
ΠΕ. δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου, δίκην κολυμβητῆρος εἰς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὄμμα μὴδ' ἄγαν ὠινωμένον, ὅπως ἄνατα ταῦτα πρῶτα μὲν πόλει, αὐτοῖσί θ' ἡμῖν ἐκτελευτήσῃ καλῶς, καὶ μήτε Δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται,	419	(408)	

408 μὴ ἔμ' West (μὴ 'μ iam Tucker) 411 λῶιον Schneidewin: τοῖον M 413 ἀμφοτερ' Whittle, ὡς F. Johansen: ἀμφοτέρουσ M 416 sq. μεταλοῖς F. Johansen: μεταλγείσ M 417 τὰ δίκαι' ἂν ἔρξας Sommerstein (τὸ δίκαιον ἔρξας Headlam): τὸ δίκαιον ἔρξαι M

μήτ' ἐν θεῶν ἔδραισιν ᾧδ' ἰδρυμένας ἐκδόντες ὕμας τὸν πανώλεθρον θεόν βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ', Ἀλάστορα, ὅς οὐδ' ἐν Ἄιδου τὸν θανόντ' ἐλευθεροῖ. μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου;	424	(413)	
ΧΟ. φρόντισον καὶ γενοῦ πανδίκως εὐσεβής πρόξενος· τὰν φυγάδα μὴ προδῶις, τὰν ἔκαθεν ἐκβολαῖς δυσθέοις ὀρομέναν·	429	(418)	στρ. δ
μηδ' ἴδῃς μ' ἐξ ἐδρᾶν πολυθέων ῥυσια- σθεῖσαν, ᾧ πᾶν κράτος ἔχων χθονός, γνώθι δ' ὕβριν ἀνέρων καὶ φύλαξαι κότον.	434	(422)	
μηδ' ἴδῃς μ' ἐξ ἐδρᾶν πολυθέων ῥυσια- σθεῖσαν, ᾧ πᾶν κράτος ἔχων χθονός, γνώθι δ' ὕβριν ἀνέρων καὶ φύλαξαι κότον.	439	(426)	ἀντ. δ
μή τι τλαῖς τὰν ἰκέτιν εἰσιδεῖν ἀπὸ βρετέων βίαι δίκας ἀγομέναν ἵππαδὸν ἀμπύκων πολυμίτων, πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν.	444	(431)	στρ. ε
ἴσθι γάρ, παισὶ τάδε καὶ δόμοις, ὁπότερ' ἂν κτίσις, μένει Ἄρει ἔκτινεν ὁμοίαν θέμιν. τάδε φράσαι· δίκαι- α Διόθεν κρατεῖ.	449	(435)	ἀντ. ε
ΠΕ. καὶ δὴ πέφρασμαι· δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται· ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἵρεσθαι μέγαν πᾶσ' ἐστ' ἀνάγκη, καὶ γεγόμεσθαι σκάφος στρέβλαισι ναυτικάσιν ὥς πρὸς γῆν μένον, ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφή ἤϊππην γε μείζω καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμου· καὶ χρήμασιν μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων < > γένοιτ' ἂν ἄλλα, κτησίου Διὸς χάρις· καὶ γλώσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια, γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος· [ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια] ὅπως δ' ὅμαιμον αἶμα μὴ γενήσεται, δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια θεοῖσι πολλοῖς πολλά, πημονῆς ἄκη.	454	(439)	
	459	(444)	
	458	(443)	
	460	(445)	
	464	(449)	

449 Ἄρει ἔκτινεν Seidler: δρεκτίνεν M 456 πρὸς γῆν μένον F. Johansen: προσηγμένον M 459
locus conclamatus 459 ante 458 trai. F. Johansen post 458 lac. stat. F. Johansen, e.g. supplens βίαι
διαρπασθεῖσι διάδοχ' ἐν χρόνῳ 463 del. Geel

ἡ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι· θέλω δ' αἰδρὶς μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν εἶναι· γένοιτο δ' εὖ παρὰ γνώμην ἐμήν.	469	(454)
<ΧΟ.> πολλῶν ἄκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων. ΠΕ. ἤκουσα, καὶ λέγοις ἄν· οὐ με φεύζεται. ΧΟ. ἔχω στρόφους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων. <ΠΕ.> τάχ' ἂν γυναικὶ ταῦτα συμπρεπῇ πέλοι.	474	(459)
<ΧΟ.> ἐκ τῶνδε τοίνυν, ἴσθι, μηχανὴ καλή. ΠΕ. λέξον τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθείς' ἔσθι. ΧΟ. εἰ μὴ τι πιστὸν τῶιδ' ὑποστήσεις στόλῳ, <ΠΕ.> τί σοι περαίνει μηχανὴ ξυζωμάτων; ΧΟ. νέοις πίναξιν βρέττα κοσμήσαι τάδε. ΠΕ. αἰνιγματῶδες τοῦπος· ἀλλ' ἀπλῶς φράσον.	479	(464)
ΧΟ. ἐκ τῶνδ' ὅπως τάχιστ' ἀπάγξασθαι θεῶν. ΠΕ. ἤκουσα μαστικτῆρα καρδίας λόγον. ΧΟ. ξυνήκας· ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. <ΠΕ.> ἥκαὶ μὴν πολλαχῇ† γε δυσπάλαιστα πράγματα· κακῶν δὲ πλῆθος ποταμὸς ὧς ἐπέρχεται, ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον τόδ' εἰσβέβηκα, κοῦδαμοῦ λιμὴν κακῶν. εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος, μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον· εἰ δ' αὖθ' ὁμαίμοις παισὶν Αἰγύπτου σέθεν σταθεὶς πρὸ τειχέων διὰ μάχης ἦξω τέλους, πῶς οὐχὶ τανάλωμα γίγνεται πικρόν, ἄνδρας γυναικῶν οὔνεχ' αἰμάξαι πέδον; ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον ἰκτῆρος· ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος· σὺ μὲν, πάτερ γεραιὲ τῶνδε παρθένων, < > κλάδους τε τούτους αἰψ' ἐν ἀγκάλαις λαβῶν βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων θές, ὥς ἴδωσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ πάντες πολῖται, μὴδ' ἀπορριφθῇ λόγος ἐμοῦ κατ'· ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. καὶ γὰρ τάχ' ἂν τις οἰκτίσας ἰδὼν τάδε ὑβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου, ὑμῖν δ' ἂν εἴη δῆμος εὐμενέστερος· τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.	484	(469)
<ΔΑ.> πολλῶν τὰδ' ἡμῖν ἐστὶν ἡξιωμένα, αἰδοῖον εὐρεθέντα πρόξενον λαβεῖν. ὁπάονας δὲ φράστοράς τ' ἐγχωρίων ξύπεμψον, ὥς ἂν τῶν πολισσούχων θεῶν βωμοὺς προνάους καὶ †πολισσούχων† ἔδρας εὐρωμεν, ἀσφάλεια δ' ἦι δι' ἄστεως στείχουσι· μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις·	489	(474)
	494	(479)
	499	(484)
	504	(489)
	509	(494)

473 γυναικὶ Hermann: γυναικῶν M 477 ξυζ- Porson: συζ- M 483 ἡ πολλαχῇ γε Wil. post 495 lac. stat. Butler: ἴθ' ὥς τάχιστα τήνδ' ἐρημώσας ἔδραν suppl. Hermann 500 ἐμοῦ κατ' Headlam: ἐμοῦ· καταρχῆς M 501 οἰκτίσας ἰδὼν Linwood: οἶκτος εἰσιδὼν M 506 εὐρεθέντα Porson: εὐρ'έοντα M^{ac}, εὖ ρέοντα M^{pc} πρόξενον Canter: προσξένον M 509 πολυστεφεῖς Butler 1 οἰκτίσας ἰδὼν Linwood: οἶκτος εἰσιδὼν M

Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος τρέφει. φύλαξαι μὴ θράσος τέκη φόβον· καὶ δὴ φίλον τις ἔκταν' ἀγνοίας ὕπο. ΠΕ. στείχουτ' ἄν, ἄνδρες· εὖ γὰρ ὁ ξένος λέγει. ἡγείσθε βωμοὺς ἀστικούς θεῶν <θ'> ἔδρας· καὶ ξυμβολοῦσιν οὐ πολυστομεῖν χρεῶν, ναύτην ἄγοντας τόνδ' ἐφέστιον θεῶν. ΧΟ. τούτῳ μὲν εἶπας, καὶ τεταγμένος κίει· ἐγὼ δὲ πῶς δρῶ; ποῦ θράσος νέμεις ἐμοί; ΠΕ. κλάδους μὲν αὐτοῦ λείπε, σημεῖον πόνου. <ΧΟ>. καὶ δὴ σφε λείπω, χειρία λόγοις σέθεν. <ΠΕ.> λευρὸν κατ' ἄλσος νῦν ἐπιστρέφου τόδε. <ΧΟ.> καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἄν ῥυιτό με; <ΠΕ.> οὔτοι περωτῶν ἀρπαγαῖς <σ'> ἐκδώσομεν. <ΧΟ.> ἀλλ' εἰ δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν; <ΠΕ.> εὐφημον εἴη τοῦπος εὐφημουμένη. <ΧΟ.> οὔτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρένας. <ΠΕ.> ῥαίει δ' ἄν ἀνάκτων ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον. <ΧΟ.> σὺ καὶ λέγων <μ'> εὐφραϊνε καὶ πράσσω φρένα. <ΠΕ.> ἀλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσῃ πατρός· ἐγὼ δὲ λαοὺς ξυγκαλῶν ἐγχωρίους πείσω, τὸ κοινὸν ὥς ἂν εὐμενὲς τιθῶ, καὶ σὸν διδάξω πατέρα ποῖα χρῆ λέγειν. πρὸς ταῦτα μίμνε καὶ θεοὺς ἐγχωρίους λιταῖς παραιτοῦ τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν· ἐγὼ δὲ ταῦτα πορσυνῶν ἐλεύσομαι· πειθῶ δ' ἔποιτο καὶ τύχη πρακτῆριος.	514	(499)	
ΧΟ. ἄναξ ἀνάκτων, μακάρων μακάρτατε καὶ τελέων τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ, πιθοῦ τε καὶ γένει σῶι ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὖ στυγῆσας· λίμναι δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ τὰν μελανόζυγ' ἄταν.	534	(519)	
ΧΟ. ἄναξ ἀνάκτων, μακάρων μακάρτατε καὶ τελέων τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ, πιθοῦ τε καὶ γένει σῶι ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὖ στυγῆσας· λίμναι δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ τὰν μελανόζυγ' ἄταν.	539	(524)	στρ. α
τὸ πρὸς γυναικῶν <δ'> ἐπιδῶν, παλαίφατον ἀμετέρου γένους φιλίας προγόνου γυναικός νέωσον εὐφρον' αἶνον· γενοῦ πολυμνήστωρ, ἔφαπτορ Ἰοῦς. Δίαι τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἐνοίκου.	544	(529)	
παλαιὸν δ' εἰς ἔχνος μετέσταν, ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπᾶς, λειμῶνα βούχιλον, ἔνθεν Ἰώ	549	(534)	ἀντ. α
παλαιὸν δ' εἰς ἔχνος μετέσταν, ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπᾶς, λειμῶνα βούχιλον, ἔνθεν Ἰώ	554	(539)	στρ. β

516 θ' suppl. Abresch 525 σ' suppl. Porson 519 κίει Portus: κίοι M 529 λύειν δ' Garvie, quo recepto
δ' del. Sandin 530 μ' suppl. F. Johansen 531 ἐρημώσῃ πατρός Paley: ἐρημώσῃ πατὴρ M 532 ξυγ-
Porson: συγ- M 533 πείσω Turn.: πιετω M 546 δ' suppl. Tucker, praeunte Wecklein 547 sq.
ἀμετέρου γένους Weil: ἀμέτερον γένος M 550 ἔφαπτορ Askew: ἐφάπτωρ M 552 ἐνοίκου Headlam:
ἐνοικοι M

οἷστρωι ἔρεθομένα φεύγει ἁμαρτίνοος, πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φῦλα· διχῇ δ' ἀντίπορον γαῖαν, ἐν αἷσαι διατέ- μνουσα πόρον κυματίαν, ὀρίζει·	559	(544)	
ἰάπτει Φάσιδος δι' αἶας μηλοβότου Φρυγίας διαμπάξ· περᾷ δὲ Τεύθραντος ἄστν Μυσόν Λύδιά τε γάλα, καί, δι' ὀρῶν Κιλίκων Παμφύλων τε [γένη] διορυμένα γᾶς, ποταμοὺς αἰενάους καὶ βαθύπλουτον χθόνα καὶ τὰν Ἀφροδίτας πολύπυρον αἶαν.	564	(549)	ἀντ. β
ἰκνεῖται δ', εἰσικνουμένου βέλει βουκόλου πτερόεντος, Δῖον πάμβοτον ἄλσος, λειμῶνα χιονόβοσκον, ὄντ' ἐπέρχεται Τυφῶ μένος ὔδωρ τε Νείλου νόσοις ἄθικτον, μαιομένα πόνοις ἀτί- μοις ὀδύναις τε κεντροδα- λήτισι, θυιάς Ἥρας.	574	(559)	στρ. γ
βροτοὶ δ' οἱ γᾶς τότε ἦσαν ἔννομοι χλωρῷ δείματι θυμόν πάλλοντ' ὄψιν ἀήθη, βοτόν γ' ὀρῶντες δυσχερὲς μειξόμβροτον, τὰ μὲν βοός, τὰ δ' αὖ γυναικός· τέρας δ' ἐθάμβουν. καὶ τότε δὴ τίς ἦν ὁ θέλ- ξας πολὺπλαγκτον ἀθλίαν οἷστροδόνητον Ἰώ;	584	(569)	ἀντ. γ
δι' αἰῶνος κρέων ἀπαύστου <---υυ---> βίαι δ' ἀπημαντοσθενεῖ καὶ θεῖαις ἐπιπνοίαις παύεται, δακρύων δ' ἀπο- στάζει πένθιμον αἰδῶ. λαβοῦσα δ' ἔρμα Δῖον ἀψευδεῖ λόγῳ γείνατο παῖδ' ἀμεμφῇ,	589	(574)	στρ. δ
βίαι δ' ἀπημαντοσθενεῖ καὶ θεῖαις ἐπιπνοίαις παύεται, δακρύων δ' ἀπο- στάζει πένθιμον αἰδῶ. λαβοῦσα δ' ἔρμα Δῖον ἀψευδεῖ λόγῳ γείνατο παῖδ' ἀμεμφῇ,	594	(579)	
δι' αἰῶνος μακροῦ πάνολβον· ἔνθεν πᾶσα βοᾷ χθών, “φυσιζόου γένος τόδε Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς”. τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥ- ρας νόσους ἐπιβούλους; Διὸς τόδ' ἔργον· καὶ τόδ' ἂν γένος λέγων ἐξ Ἐπάφου κυρήσαις.	599	(584)	ἀντ. δ
δι' αἰῶνος μακροῦ πάνολβον· ἔνθεν πᾶσα βοᾷ χθών, “φυσιζόου γένος τόδε Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς”. τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥ- ρας νόσους ἐπιβούλους; Διὸς τόδ' ἔργον· καὶ τόδ' ἂν γένος λέγων ἐξ Ἐπάφου κυρήσαις.	604	(589)	

562 Φάσιδος Haupt: βασιδος M: δ' Ἀσιδος post Turn. fere omnes edd. 564 Μυσόν Paley: μυσῶν Md: μουσῶν M 566 ὄρων (Md) Hermann, fort. recte 567 γένη del. Heath 568 γᾶς Burges: τὰν M 570 τὰν Hermann: τᾶς M 583 βοτόν γ' ὀρῶντες scripsi: βοτόν ἐσορῶντες M 589 δι' Burges: ζεῦς M 590 lac. stat. Canter

τίν' ἂν θεῶν ἐνδικωτέροισιν
κεκλοίμαν εὐλόγως ἐπ' ἔργοις;
πατήρ φυτουργὸς <αὐτὸς> αὐτόχειρ ἄναξ,
γένους παλαιόφρων μέγας
τέκτων, τὸ πᾶν μῆχαρ, οὐριος Ζεὺς.

στρ. ε

609 (594)

ὑπ' ἀρχαῖ δ' οὐτινος θαάζων
τὸ μείον κρεισσόνων κρατύνει·
οὐτινος ἄνωθεν ἡμένον σέβει κράτη,
πάρεστι δ' ἔργον ὥς ἔπος
σπεῦσαι. τί τῶνδ' οὐ Διὸς φέρει φρήν;

ἀντ. ε

614 (599)

ΔΑ. θαρσεῖτε παῖδες· εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων·
δήμου δέδοκται παντελῇ ψηφίσματα.
ΧΟ. ὦ χαῖρε πρέσβυ, φίλτατ' ἀγγέλλων ἐμοί·
ἐνισπε δ' ἡμῖν ποῖ κεκύρωται τέλος,
δήμου κρατοῦσα χεῖρ ὅπῃ πληθύνεται.
ΔΑ. ἔδοξεν Ἀργείοισιν, οὐ διχορρόπως,
ἀλλ' ὥστ' ἀνηβῆσαί με γηραιᾷ φρενί·
πανδημίαι γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις
ἔφριξεν αἰθὴρ τόνδε κραινόντων λόγον·
ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους
κάρρυσιάστους ξύν τ' ἀσυλῖαι βροτῶν,
καὶ μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινά
ἄγειν· ἐὰν δὲ προστιθῇ τὸ καρτερόν,
τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων
ἄτιμον εἶναι ξύν φυγῇ δημηλάτῳ.
τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων
ἄναξ Πελασγῶν, Ζηνὸς ἱκεσίου κότον
μέγαν προφωνῶν, μήποτ' εἰσόπιν χρόνον
πολὺν παχύναι, ξεινικὸν ἀστικόν θ' ἅμα
λέγων διπλοῦν μίασμα πρὸ πόλεως φανέν
ἀμήχανον βόσκημα πημονῆς πέλειν.
τοιαῦτ' ἀκούων χερσὶν Ἀργείος λεώς
ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος ὥς εἶναι τάδε.
δημηγόρου δ' ἤκουσεν εὐπειθῆς στροφῆς
δῆμος Πελασγῶν· Ζεὺς δ' ἐπέκρανεν τέλος.

619 (603)

624 (608)

629 (613)

634 (618)

639 (623)

ΧΟ. ἄγε δὴ, λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις
εὐχὰς ἀγαθὰς, ἀγαθῶν ποινὰς·
Ζεὺς δ' ἐφορεύει ξένιος ξενίου
στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείαι
τέρμον' ἀμέμπτους πρὸς ἅπαντα.

644 (628)

νῦν <δ'> ἔτι μοι θεοί
Διογενεῖς κλύουσιν εὐ-
κταῖα γένει χεούσαι·
μήποτε πυρίφατον
γᾶν Πελασγίαν [πόλιν]
τὸν ἄκορον βοᾶς
κτίσαι μάχλον Ἄρη,
τὸν ἀρότοις
θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις,

στρ. α

649 (633)

654 (638)

607 π. φ. αὐτὸς Voss: αὐτὸς ὁ π. φ. Heimsoeth 612 κράτη Voss: κάτω M 614 σπευσαι. τί τῶνδ' οὐ Διὸς Keck: σπεῦσαι τι τῶν δούλιοσ M 639 δημηγόρου δ' ἤκουσεν ... στροφῆς Bothe: δημηγόρους δ' ἤκουσεν ... στροφὰς M εὐπειθῆς (εὐπιθῆς) Hartung: εὐπειθεῖς M 645 ἀμέμπτους Schwerdt: ἀμέμπτων M 646 δ' ἔτι μοι scripsi (ἔτι iam Heath, μοι iam F. Johansen, praeunte Martin μου): ὅτε καὶ M 648 χεούσαι scripsi: χεούσας M 650 γᾶν Bergk: τὰν M πόλιν del. Klausen 651 ἄκορον Schwerdt, βοᾶς Kruse ἄχορον βοᾶν M 654 ἐν ἄλλων Kraus, fort. recte

οὔνεκ' ὤικτισαν ἡμᾶς,
 ψῆφον δ' εὐφρον' ἔθεντο,
 αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διός,
 ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον·

οὐδὲ μετ' ἀρσένων
 ψῆφον ἔθεντ' ἀτιμώ-
 σαντες ἔριν γυναικῶν,
 Διον ἐπιδόμενοι
 πράκτορα [τε] σκοπόν
 δυσπόλεμον, τὸν οὐ-
 τις ἂν δόμος ἔχων
 ἐπ' ὀρόφων
 ἰαίνοιτο· βαρὺς δ' ἐφίζει.
 ἄζονται γὰρ ὀμαίμους
 Ζηνὸς ἱκτορας ἀγνοῦ·
 τοιγάρτοι καθαροῖσι βω-
 μοῖς θεοὺς ἀρέσονται.

659 (643) ἀντ. α

664 (648)

669 (653)

τοιγὰρ ὑποσκίων ἐκ
 στομάτων ποτάσθω
 φιλότιμος εὐχά·
 μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν
 τάνδε πόλιν κενώσαι·
 μηδ' ἐπιχωρίοις <υ>-
 πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς.
 ἦβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον
 ἔστω, μηδ' Ἀφροδίτας
 εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄ-
 ρης κέρσειεν ἄωτον.

στρ. β

674 (658)

679 (663)

καὶ γεραροῖσι πρεσβυ-
 τοδόκοι ἔγεμόντων·
 θυμέλαι φλεγόντων·
 τῶς πόλις εὖ νέμοιτο,
 Ζῆνα μέγαν σεβόντων,
 τὸν ξένιον δ' ὑπερτάτως,
 ὃς πολιῶι νόμῳ αἴσαν ὀρθοῖ.
 τίκτεσθαι δὲ φόρους γᾶς
 ἄλλους εὐχόμεθ' αἰεὶ,
 Ἄρτεμιν δ' ἐκάταν γυναι-
 κῶν λόχους ἐφορεύειν.

ἀντ. β

684 (668)

689 (673)

μηδέ τις ἀνδροκμῆς
 λοιγὸς ἐπελθέτω
 τάνδε πόλιν δαίζων,
 ἄχορον ἀκίθαριν
 δακρυγόνον Ἄρη
 βίαν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων.
 νούσων δ' ἐσμὸς ἀπ' ἀστῶν
 ἴζοι κρατὸς ἀτερπῆς·
 εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔ-
 στω πάσαι νεολαῖαι.

694 (678) στρ. γ

699 (683)

663 τε del. Bergk 664 sq. δυσπόλεμον τὸν οὐ τις Butler: δυσπολέμητον. ὃν οὐ τις M 665 sqq. ἔχων ... ἰαίνοιτο Weil: ἔχοι μαινόντα M 677 στάσις suppl. Bamberger 684 θυήλαις Schwerdt 688 ὑπερτάτως Ahrens: ὑπέρτατον M 699 βίαν Hermann, τ' ἔνδημον Pauw: βοάν τε δῆμον M ἐξοπλίζων Stanley: ἔξω παίζων M

καρποτελή δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γὰν πανώρῳ· πρόνομα δὲ βοτὰ τοῖς πολύγονα τελέθει· τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων θάλοιν. εὖφημον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θείατ' αἰδοί· ἄγνων τ' ἐκ στομάτων φερέ- σθω φήμα φιλοφόρμιγξ.	704	(688)	ἀντ. γ
φυλάσσοι τ' ἱατιμίας τιμάς† τὸ δάμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει, προμαθὶς εὐκοινότητις ἀρχά· ξένοισί τ' εὐξυμβούλους, πρὶν ἐξοπλίζειν ἄρη, δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν.	709	(693)	
θεοὺς δ' οἱ γὰν ἔχουσιν αἰεὶ τίοιεν ἐγχωρίους πατρώαις δαφνηφόροις βουθύτοισι τιμαῖς· τὸ γὰρ τεκόντων σέβας τρίτον τόδ' ἐν θεσμίσις Δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου.	714	(698)	στρ. δ
ΔΑ. εὐχὰς μὲν αἰνῶ τάσδε σώφρονας, φίλαι· ὑμεῖς δὲ μὴ τρέσητ' ἀκούσασαι πατρὸς ἀπροσδοκῆτους τούσδε καὶ νέους λόγους. ἵκεταδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὄρῳ τὸ πλοῖον· εὖσημον γάρ· οὐ με λαιθάνει στολμοὶ τε λαίφους καὶ παραρρύσεις νεῶς καὶ πῶϊρα πρόσθεν ὄμμασιν βλέπουσ' ὁδόν, οἶακος εὐθυντήρος ὑστάτου νεῶς ἄγαν καλῶς κλύουσα, ἥτῳσ ἀν' οὐ φίλη. πρέπουσι δ' ἄνδρες νάιοι μελαγχίμοις γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. καὶ τᾶλλα πλοῖα πᾶσά θ' ἥπικουρία εὐπρεπτος· αὐτὴ δ' ἡγεμὼν ὑπὸ χθόνα στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσσεται. ἀλλ' ἡσύχως χρῆ καὶ σεσωφρονισμένως πρὸς πρᾶγμ' ὀρώσας τῶνδε μὴ ἀμελεῖν θεῶν· ἐγὼ δ' ἄρωγούς ξυνδίκους θ' ἥξω λαβών· ἴσως γὰρ εἰ κῆρυξ τις ἢ πρέσβη μόλοι, ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται τῶνδε· μὴ τρέσητέ νιν. ὅμως <δ'> ἄμεινον, εἰ βραδύνοιμ' ἐν βοῇ, ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτε. θάρσει· χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέραι θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην. ΧΟ. πάτερ, φοβοῦμαι, νῆες ὥς ὠκύπτεροι ἦκουσι, μῆκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνου.	719	(703)	ἀντ. δ
περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος, ἐτητύμως πολυδρόμου φυγᾶς ὄφελος εἴ τί μοι· παροίχομαι, πάτερ, δείματι.	724	(708)	
729 ἀπροσδοκῆτους τούσδε καὶ νέους λόγους. 734 ὄρῳ 739 ἐρέσσεται. 744 ἐφάπτορες. 749 ὠκύπτεροι	729	(713)	
734 ὄρῳ 739 ἐρέσσεται. 744 ἐφάπτορες. 749 ὠκύπτεροι	734	(718)	
739 ἐρέσσεται. 744 ἐφάπτορες. 749 ὠκύπτεροι	739	(723)	
744 ἐφάπτορες. 749 ὠκύπτεροι	744	(728)	
749 ὠκύπτεροι	749	(733)	
754	754	(738)	στρ. α

707 βοτὰ Turn., τοῖς Wecklein: βρότατος M 709 θάλοιν Hermann: λάθοιν M 714 τὰπιτίμῃ ἀστοῖς Bergk 716 προμαθὶς Hermann: προμηθεὺς et ἀ· supra η M 723 (τό) τ' αὖ West (δ' αὖ iam Hartung), fort. recte 734 τῶι ὅστιν F. Johansen-Whittle (τοῖσιν Herwerden) 743 γὰρ εἰ F. Johansen-Whittle: γὰρ ἢ M 746 δ' suppl. Geel 746 βραδύνοιμ' ἐν Pauw: βραδύνοιμεν M 748 ἡμέραι M: ἥματι F. Johansen, fort. recte

ΔΑ. ἐπεὶ τελεία ψῆφος Ἀργείων, τέκνα,
θάρσει· μαχοῦνται περὶ σέθεν, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
<ΧΟ>. ἔξωλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος
μάχης τ' ἄπληστον· καὶ λέγω πρὸς εἰδότα.

δορυπαγεῖς δ' ἔχοντες κυανώπιδας
νῆας ἔπλευσαν ὧδ' ἐπικότῳ τάχει,
πολεῖ μελαγχίμῳ ξὺν στρατῷ.

759 (743) ἀντ. α

ΔΑ. πολλοὺς δέ γ' εὐρήσουσιν ἐν μεσημβρίας
θάλπει βραχίον' εὖ κατερρινωμένους.
<ΧΟ.> μόνην δὲ μὴ πρόλειπε, λίσσομαι, πάτερ·
γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν· οὐκ ἔνεστ' ἄρης.

764 (748)

οὐλόφρονες δὲ καὶ δολιομήτιδες,
δυσάγνοις φρεσὶν κόρακες ὥστε βω-
μῶν ἀλέγοντες οὐδέν.

στρ. β

ΔΑ. καλῶς ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα,
εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροῖατο.
<ΧΟ.> οὐ μὴ τριαίνας τάσδε καὶ θεῶν σέβη
δεῖσαντες ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχωνται, πάτερ.

769 (753)

περίφρονες δ' ἄγαν, ἀνιέρῳ μένει
μεμαργωμένοι, κυνοθρασεῖς, θεῶν
οὐδὲν ἐπαῖοντες.

774 (758) ἀντ. β

ΔΑ. ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν
εἶναι· βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν.
<ΧΟ.> ὥς καὶ ματαίων ἀνοσίῳν τε κνωδάλων
ἔχοντος ὀργὰς χρῆ φυλάσσεσθαι κράτος.

779 (763)

<ΔΑ.> οὗτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στρατοῦ στολή,
οὐδ' ὄρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία
εἰς γῆν ἐνεγκεῖν, οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις
θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραντίκα,
ἄλλως τε καὶ μολόντες ἀλίμενον χθόνα
εἰς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου· φιλεῖ
ὧδίνα τίκτειν νύξ κυβερνήτῃ σοφῷ.
οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ
καλή, πρὶν ὄρμῳ ναῦς θρασυνθῆναι. σὺ δέ
φρόνει μὲν ὥς ταρβοῦσα μὴ ἀμελεῖν θεῶν
< >

784 (768)

789 (773)

πράξας ἀρωγὴν· ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται
πόλις γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσωι φρενί.

ΧΟ. ἰὼ γὰρ, βοῦνι, πάνδικον σέβας,
τί πεισόμεσθα; ποῖ φύγωμεν Ἀπίας
χθονός, κελαινὸν εἴ τι κεῦθός ἐστί που;
μέλας γενοίμαν καπνός
νέφεσσι γειτονῶν Διός,
τὸ πᾶν δ' ἄφαντος
ἀμπετῆς αἰδνός ὥς
κόνις ἄτερθεν πτερύγων ὀλοίμαν.

στρ. α

794 (778)

799 (783)

ἀλυκτὸν δ' οὐκέτ' ἂν πέλοι κακόν·

ἀντ. α

760 ἐπικότῳ τάχει Weil: ἐπεὶ τάχει κότῳ M 761 ξὺν Porson: σὺν M 779 ἔχοντος Bothe: ἔχοντες M 781 σωτηρία Turn.: σωτηρίου M post 789 lac. stat. Hartung 800 ἀλυκτὸν Hermann: ἄφυκτον M κακόν Schütz: κέαρ M

κελαινόχρων δὲ πάλλεται φίλον κέαρ.
πατρὸς σκοπαὶ δέ μ' εἶλον· οἴχομαι φόβωι.
θέλωμι δ' ἂν μορσίμων
βρόχου τυχεῖν ἐν ἀρτάναις
πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτόν
τῶιδε χριμφθῆναι χροῖ·
πρόπαρ θανούσας δ' Ἀΐδας ἀνάσσοι.

804 (788)

πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος,
πρὸς ᾧ χιὼν ὑδρηλὰ γίγνεται νέφη,
ἢ λισσὰς αἰγίλιψ ἀπρόσ-
δεικτος οἰόφρων κρεμὰς
γυπιάς πέτρα, βαθύ
πτῶμα μαρτυροῦσά μοι,
πρὶν δαΐκτορος βίαι
καρδίας γάμου κυρῆσαι;

809 (793)

στρ. β

κυσὶν δ' ἔπειθ' ἔλωρα κάπιχωρίοις
ὄρρισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν·
ὁ γὰρ θανῶν ἐλευθεροῦ-
ται φιλαιάκτων κακῶν. [ἐλθέτω]
ἐλθέτω μόρος, πρὸ κοί-
τας γαμηλίου τυχῶν.
ἀμφυγὰς τίν' ἔτι πόρον
τέμνω γάμου λυτῆρα;

819 (803)

ἀντ. β

ἰύζετ' ὁμφάν, οὐράνια
[μέλη] λιτανὰ θεοῖσι καὶ <θεαῖς>,
τέλεα δέ [μοι] πῶς πελόμενά μοι
λύσιμά τ' ἄχειμά τ'· ἔπιδε, πάτερ,
βίαια μὴ φίλοις ὀρῶν
ὄμμασιν, ἐνδίκως·
σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν,
γαῖαόχε παγκρατὲς Ζεῦ.

824 (808)

στρ. γ

γένος γὰρ Αἰγύπτιον ὕβρει
δύσφορον ἀρσενογενεῖ,
μετά με δρόμοισι διόμενοι
φυγάδα μάταισι πολυθρόοις
βίαια δίζηνται λαβεῖν.
σὸν δ' ἐπίπαν ζυγόν
ταλάντου· τί δ' ἄνευ σέθεν
θνατοῖσι τέλειόν ἐστιν;

834 (819)

ἀντ. γ

<ΑΙΓ.> ἦό ό ο ά ά ά ὅδε μάρπις νάϊος γάϊος
<ΧΟ.> τῶν πρόμαρπτι κάμνους ἰόφ
ὅμ αἴθι κάκκας νυ δυῖαν βοᾶν ἀμφαίνω
ὀρῶ τάδε φροῖμια πράξαν πόνων βιαίων ἐμῶν
ἦέ ἦέ βαῖνε φυγαῖ πρὸς ἀλκάν.

840 (825)

845 (830)

801 κελαινόχρων Lachmann: μελανόχρως M φίλον κέαρ Schwerdt: μου καρδία M 803 μορσίμων Schütz: μορσίμου M 804 ἀρτάναις Arsenius: σαργάναις M, ἀργάναις M^{ac} 809 πρὸς ᾧ Portus, χιὼν ... νέφη Porson: πρὸς ὃν νέφη δ' ... χιὼν M 818 ὁ γὰρ θανῶν Hartung: τὸ γὰρ θανεῖν M 819 ἐλθέτω prius del. Pauw 822 ἀμφυγὰς τίν' Headlam: τίν' ἀμφ' αὐτᾶς M 823 λυτῆρα Pauw: καὶ λυτῆρια M 824 ἰύζετ' Page: ἰύζειν δ' M 825 μέλη del. F. Johansen θεαῖς suppl. Bamberger 826 μοι prius del. Burney 827 ἄχειμα (ἄχειμ') Weil, λύσιμά τ' ἄχιμά τ' Wil.: λύσιμα· μάχιμα δ' 829 ἐνδίκως Peiper: ἐνδίκωσις M 832 ὕβρει Hermann: ὕβριν M 833 ἀρσενογενεῖ Page: ἀρσενογενὲς M 840-902 versus foedissime corrupti 840 ὅ ὅ ὅ, ἄ ἄ ἄ Merkelbach 841 μάρπις Turn. 842 πρὸ μάρπτι Vict. ex Σ πρότερον θάνοις, ᾧ μάρπτι, πρὶν ἡμᾶς συλλαβεῖν 843 καββάς Stanley ex Σ καταβάς εἰς 847 post ἀλκάν lac. stat. Wil., fort. recte: κνώδαλα γὰρ τάδε e.g. suppl. West

βλοσυρόφρονα χλιδαῖ δύσφορα ναῖ κὰν γαῖ· γαῖ ἀναξ προτάσσου.† <ΑΙΓ.> σοῦσθε σοῦσθ' ἐπὶ βᾶ- ριν ὅπως ποδῶν. οὔκουν οὔκουν τιλμοὶ τιλμοὶ καὶ στιγμοί, πολυαίμων φόβιος ἀποκοπὰ κρατός; σοῦσθε σοῦσθ' ὀλόμεναι †ὀλόμεν' ἐπαμίδα†.	850	(835)	
<ΧΟ.> εἴθ' ἀνὰ πολύρυτον ἀλμῆεντα πόρον δεσποσίωι ξὺν ὕβρει γομφοδέτῳ τε δόρει διώλου. <ΑΙΓ.> †αἴμονεσώσ ἐπάμιδα ησυδουπία τάπιτα κελεύω βία μεθέσθαι ἶχαρ φρενὶ τ' ἄταν. ἰὼ ἰὸν† λεῖφ' ἔδρανα, κί' ἐς δόρυ, †ἀτιέτανα πόλιν εὐσεβῶν†.	860	(845)	στρ. α
<ΧΟ.> μήποτε πάλιν ἴδοις ἀλφεισίβοιον ὕδωρ, ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἶμα βροτοῖσι θάλλει. <ΑΙΓ.> ἄρειος ἐγὼ βαθυχαῖος †βαθρείας βαθρείας†, [γέρον]. σὺ δ' ἐν ναῖ ναῖ βάσῃ τάχα θέλεος ἀθέλεος †βίαι βίαι τε πολλᾷ φροῦδα βάτεαι βαθυμιτροκακὰ παθῶν ὀλόμεναι παλάμαις†.	870	(855)	ἀντ. α
<ΧΟ.> αἰαῖ, αἰαῖ· εἰ γὰρ δυσπαλάμῳς ὅλοιο δι' ἀλέρρυτον ἄλσος κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολύψαμμον ἀλαθείς Συρίαισιν αὔραις.	875	(860)	
KH. βαίνειν κελεύω βᾶριν ἐς ἀμφίστροφον ὅσον τάχιστα· μηδέ τις σχολαζέτω. ὀλκή γὰρ οὔτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἄζεται.	880	(865)	
	885	(870)	στρ. β
	896	(882)	
	897	(883)	
	898	(884)	

848 βλοσυρόφρονα χλιδαῖ Hermann, fort. recte 850 γαῖ' Ellis 853 οὔκουν οὔκουν Butler (cum interrogationis nota Wellauer) 857 ὀλόμεναι Turn.: ὀλύμεναι M ὀλόμεν' del. Rob., ἐπαμίδα (ἐπ' ἀμάδα Schütz) del. Rose 858 πολύρυτον Wellauer: πολύρρυτον M 862 δῖαιμον Weil, ἔσω σ' Paley, ἐπ' ἀμάδα Schütz (ἀμάδα West) 864 βοᾶς Rogers 867 ἀτίετον ἄπολιν (Peiper) οὐ σέβω (Butler) 873 ἄρειος West: ἄγειος M 875 γέρον del. Wil. 879 βᾶθι, μὴ πρὸ κακὰ πάθης Sidgwick 885 πολύψαμμον Burges: πολυψάμαθον M 886 Συρίαισιν Badham: εὐρείαις εἰν M 886-9 et 896-8 inter se transp. Oberdick

<XO.> οἰοῖ, οἰοῖ	890	(876)	άντ. β
λύμας ἱσύνπρογασυλάσκει			
περιχαμπτά† βρυάζεις			
†ὸς ἐρωτᾶς† ὁ μέγας			
Νεῖλος ὑβρίζοντ' ἀποτρέψει-			
εν αἴστον †ὔβριν†.	895	(881)	
ΚΗ. ἴυζε καὶ λάκαζε καὶ κάλει θεοῦς.	886	(872)	
Αἰγυπτίαν γὰρ βᾶριν οὐχ ὑπερθορή	887	(873)	
[ἴυζε καὶ βόα]	888	(874)	
†πικρότερ' ἀχέων οἰζύος ὄνομ' ἔχων†.	889	(875)	
ΧΟ. οἰοῖ πάτερ, βρέτεος ἄρος	899	(885)	στρ. γ
<μ>ατᾶι· <~--~> μ' ἄλαδ' ἄγει			
ἄραχνος ὥς βάδην			
ὄναρ ὄναρ μέλαν.			
ὀτοτοτοτοῖ,			
μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ, †βοᾶν†	904	(890)	
φοβερὸν ἀπότρεπε·			
ὦ βᾶ Γᾶς παῖ Ζεῦ.			
ΚΗ. οὔτοι φοβοῦμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε·			
οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν, οὐδ' ἐγήρασ' ἂν τροφή.			
ΧΟ. μαιμᾶι πέλας δίπους ὄφης,	909	(895)	άντ. γ
ἔχιδνα δ' ὥς με <≡~--~>			
τί ποτ' ἔν<~--~>			
δάκος ἀχ<~--~>			
ὀτοτοτοτοῖ,			
μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ, †βοᾶν†	914	(900)	
φοβερὸν ἀπότρεπε·			
ὦ βᾶ Γᾶς παῖ Ζεῦ.			
ΚΗ. εἰ μὴ τις εἰς ναῦν εἴσιν αἰνέσας τάδε,			
λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ.			
ΧΟ. ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι, δάμναμαι.	919	(905)	στρ. δ
<ΚΗ.> πολλοὺς ἄνακτας, παῖδας Αἰγύπτου, τάχα			
ὄψεσθε· θαρσεῖτ', οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν.			
<ΧΟ.> διωλόμεσθ' ἄεπτ', ἄναξ, πάσχομεν.			άντ. δ
ΚΗ. ἔλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἐπισπάσας κόμης,			
ἐπεὶ οὐκ ἀκού<ετ'> ὅξυ τῶν ἐμῶν λόγων.	924	(910)	

891 εἰθ' ὑπὸ γᾶι σὺν λάσκοις F. Johansen (λύμας εἰθ' ὑπὸ γᾶς ὑλάσκοις iam Schmidt) 892 περίκομπα Bothe 893 ἐπωπᾶι σ' Bamberger 894 sq. σε del. Wellauer (ὑβρίζοντα σε M) ἐπιτρίψειεν Portus, fort. recte 895 ἄται West, malim ὔβρει 888 del. Hermann 889 locus conclamatus 899 sq. re vera βροτιοσαἰρος M 900 ματᾶι Bamberger, μ' ἄλα δ' ἄγει Musgrave: αταιμαλδαάγει M (ἀτᾶι μ' Σ) βίαι δέ (ante μ' ἄλαδ' ἄγει) suppl. West 904 sq. βίαν Whittle (adiectivum φοβερὸν femininum intellexit Wil.), fort. recte 908 ἐγήρασ' ἂν Peiper: γήρασαν M 910 προσβλέπει e.g. suppl. West 911 sq. τί ποτε ἐνανθ' ὀρῶ δάκος; ἄχος μ' ἔχει e.g. suppl. West 924 οὐκ ἀκούετ' οξὺ Porson: οὐ κακοῦ ἔξυ M

ΠΕ. οὔτος, τί ποιεῖς; ἐκ ποίου φρονήματος ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα; ἀλλ' ἢ γυναικῶν εἰς πόλιν δοκεῖς μολεῖν; κάρβανος ὦν Ἑλλησιν ἐγχλῖεις ἄγαν, καὶ πόλλ' ἀμαρτῶν οὐδὲν ὥρθωσαι φρενί.	929	(915)
ΚΗ. τί δ' ἡμπλάκηται τῶνδ' ἐμοὶ δίκης ἄτερ; ΠΕ. ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίστασαι. ΚΗ. πῶς δ' οὐχί; τᾶμ' ὀλωλόθ' εὐρίσκων ἄγω. ΠΕ. ποίοισιν εἰπὼν προξένους ἐγχωρίοις; ΚΗ. Ἑρμῇ, μεγίστῳ προξένων, μαστηρίῳ.	934	(920)
ΠΕ. θεοῖσιν εἰπὼν τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβῃ. ΚΗ. τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι. ΠΕ. οἱ δ' ἐνθάδ' οὐδέν, ὥς ἐγὼ σέθεν κλύω. ΚΗ. ἄγοιμ' ἄν, εἴ τις τάσδε μὴ ἔξαιρήσεται. ΠΕ. κλαίοις ἄν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' εἰς μακράν.	939	(925)
ΚΗ. ἦκουσα· τοῦπος <δ> οὐδαμῶς φιλόξενον. ΠΕ. οὐ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας. ΚΗ. λέγοιμ' ἄν ἐλθὼν παισὶν Αἰγύπτου τάδε. ΠΕ. ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι. ΚΗ. ἀλλ' ὥς ἄν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον· καὶ γὰρ πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς ἕκαστα· πῶς φῶ, πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεῖς ἦκειν γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον; οὔτοι δικάζει ταῦτα παρτύρων ὕπο Ἄρης, τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ ἔλυσεν, ἀλλὰ πολλὰ γίγνεται πάρος πεσῆματ' ἀνδρῶν κάπολακτισμοὶ βίου.	944	(930)
<ΠΕ.> τί σοὶ λέγειν χρή τοῦνομ'; ἐν χρόνῳ μαθὼν εἴσῃ <σύ> τ' αὐτὸς χοῖ ξυνέμποροι σέθεν. ταύτας δ' ἐκούσας μὲν κατ' εὐνοίαν φρενῶν ἄγοις ἄν, εἴπερ εὐσεβῆς πίθοι λόγος· τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψῆφος κέκρανται, μήποτ' ἐκδοῦναι βίαι στόλον γυναικῶν· τῶνδ' ἐφήλῳται τορῶς γόμφος διαμπάξ, ὥς μένειν ἀραρότως.	949	(935)
ταῦτ' οὐ πίναξιν ἐστὶν ἐγγεγραμμένα οὐδ' ἐν πτυχαῖς βύβλων κατεσφραγισμένα, σαφῇ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης. κομίζου δ' ὥς τάχιστ' ἐξ ὀμμάτων. <ΚΗ.> σοὶ μὲν τόδ' ἡδύ, πόλεμον αἵρεσθαι νέον· εἴη δὲ νίκη καὶ κράτος τοῖς ἄρσεσιν. <ΠΕ.> ἀλλ' ἄρσενάς τοι τῆσδε γῆς οἰκήτορας εὐρήσεται, οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ. ὑμεῖς δὲ πᾶσαι σὺν φίλοις ὀπάοισιν θράσος λαβοῦσαι στείχετ' εὐερκῇ πόλιν πύργων βαθεῖαι μηχανῇ κεκλημένην. καὶ δώματ' ἐστὶ πολλὰ μὲν τὰ δῆμια, δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερὶ·	954	(940)
	959	(945)
	964	(950)
	969	(955)

929 ὥρθωσαι Whittle: ὥρθωσα M 940 dist. et δ' suppl. Headlam 953 εἴσῃ σύ τ' αὐτὸς χοῖ Bothe:
εἰσθιγαυτοσχοῖ M 955 λόγος Turn.: λόγοις M 964 σοὶ μὲν τόδ' ἡδύ Hermann: ἴσθι μὲν τάδ' M
αἵρεσθαι Porson: ἐρεῖσθε M

ἔνθ' ἔστιν ὑμῖν ἡσύχως ναίειν δόμους
πολλῶν μετ' ἄλλων· εἰ δέ τις μείζων χάρις,
974 (960)
πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρύθμους δόμους,
τούτων τὰ λῶιστα καὶ τὰ θυμηδέστατα,
πάρεστι, λωτίσασθε· προστάτης δ' ἐγώ
ἀστοί τε πάντες, ὧν περ ἦδε κραίνεται
979 (965)
ψηφός. τί τῶνδε κυριωτέρους μένεις;

ΧΟ. ἀλλ' ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις,
διε Πελασγῶν·
πέμψον δὲ πρόφρων δεῦρ' ἡμέτερον
πατέρ' εὐθαρσῇ Δαναόν, πρόνοον
καὶ βούλαρχον· τοῦ γὰρ προτέρα
984 (970)
μῆτις, ὅπου χρή δώματα ναίειν.
κεῖ τόπος εὖφρων, πᾶς τις ἐπειπεῖν
ψόγον ἄλλοθρόοις
εὖτυκος· εἴη δὲ τὰ λῶιστα.
989 (975)
ξύν τ' εὐκλείαι καὶ ἀμηνίτῳ
βάξει λαῶν <

> ἐν χώραι
τάσσεσθε, φίλαι δμῳίδες, οὕτως
ὥς ἐφ' ἐκάστη διεκλήρωσεν
Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.

ΔΑ. ὦ παιδες, Ἀργείοισιν εὐχεσθαι χρὲν
994 (980)
θῦειν τε λείβειν θ' ὥς θεοῖς Ὀλυμπίοις
σπονδὰς, ἐπεὶ σωτῆρες οὐ διχορρόπως.
καὶ μου τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐγγενεῖς
φίλῳς, πικρῶς δ' ἤκουσαν αὐτανειψίοις·
999 (985)
ἐμοὶ δ' ὀπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσοὺς
ἔταξαν, ὥς ἔχοιμι τίμιον γέρας,
καὶ μήτ' ἀέλπτως δορικανεῖ μόρῳι θανῶν
λάθοιμι, χώραι δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι,
<

>
τοιῶνδε †τυγχάνοντες† εὐπρυμνῇ φρενός
χάριν σέβεσθαι τιμιωτέραν †έμοῦ†.
1004 (990)
καὶ ταῦτα μὲν γράψασθε πρὸς γεγραμμένοις
πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός,
ἀγνῶθ' ὅμιλον, ὥς ἐλέγχεται χρόνῳ,
πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλώσσαν εὖτυκον φέρει
1009 (995)
κακὴν, τό τ' εἰπεῖν εὐπετέες μύσαγμά πως.
ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ κατασχύνειν ἐμέ,
ῥῳαν ἐχούσας τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς·
τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς,
θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί· τί μήν;

973 ἔνθ' ἔστιν ὑμῖν Weil: εὐθυμεῖν ἔστιν M ἡσύχως scripsi: ἐντυχούση M 986 κεῖ τόπος
εὖφρων Schwerdt: καὶ τόπος εὖφρων M 989 ξύν Porson: σύν M 990 post λαῶν lac. stat. Weil
χώραι Stanley: χώρῳ M 998 φίλου et ὡς supra ου M αὐτανειψίοις Scal.: ἀτανειψίους M post
1002 lac. stat. Paley 1003 δεῖ τυχόντας Lincke, at praestat fort. χρή τ. F. Johansen 1004 fort. τ' ὁμοῦ
1005 γράψασθε Aur.: γράψεσθε M 1007 ἐλέγχεται Musgrave: ἐλέγχεσθαι

καὶ κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῇ καρπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις ἥκαλῳα κωλύουσιν θωσμένειν ἐρῶ†, καὶ παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτῆριον τόξευμ' ἔπεμψεν, ἱμέρου νικώμενος.	1014	(1000)	
πρὸς ταῦτα μὴ πάθωμεν ὧν πολλὸς πόνος, πολλὸς δὲ πόντος οὔνεκ' ἠρόθη δορί, μηδ' αἰσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς πράξωμεν. οἴκησις δὲ καὶ διπλὴ πάρα· τὴν μὲν Πέλασγος, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ, οἰκεῖν λάτρων ἄτερθεν· εὐπετὴ τάδε. μόνον φύλαξαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρός, τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον.	1019	(1005)	
ΧΟ. τᾶλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων· ἐμῆς δ' ὁπώρας οὔνεκ' εὐθάρσει, πάτερ· εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον, ἔχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός.	1024	(1010)	
ἴτε μὰν ἄστυδ', ἄνακτας μάκαρας θεοὺς γανόοντες πολιούχους τε καὶ οἱ χεῦμ' Ἐρασίνου περιναίετε παλαιόν· ὑποδέξασθε <δ> ὁπαδοί μέλος· αἶνος δὲ πόλιν τήνδε Πελασγῶν ἐχέτω, μηδ' ἔτι Νείλου προχοὰς σέβωμεν ὕμνους,	1029	(1015)	στρ. α
ποταμοὺς δ' οἱ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν πολύτεκνοι, λιπαροῖς χεύμασι γαίας τόδε μειλίσσοντες οὔδας. ἐπίδοι δ' Ἄρτεμις ἀγνά στόλον οἰκτιζόμενα, μηδ' ὑπ' ἀνάγκας τέλος ἔλθοι Κυθερείας· Στύγιον πέλοι τόδ' ἄθλον.	1034	(1020)	ἀντ. α
<ΟΠΑΔ.> Κύπριδος <δ> οὐκ ἀμελεί<ν>, θεσμός ὃδ' εὐφρων· δύναται γὰρ Διὸς ἄγχιστα σὺν Ἥρῃ, τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. μετάκοινοι δὲ φίλοι ματρὶ πάρεισιν Πόθος <ἄι> τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλ- κτορι Πειθοῖ. δέδοται δ' Ἄρ- μονίαι μοῖρ' Ἀφροδίτας ψεδυρά, τρίβοι τ' ἐρώντων.	1044	(1030)	στρ. β
φυγάδεσσιν δ' ἐπιπνοίαι† κακὰ τ' ἄλγη πολέμους θ' αἱματόεντας προφοβοῦμαι. τί ποτ' εὐπλοῖαν ἔπραξαν	1049	(1035)	ἀντ. β
	1054	(1040)	
	1059	(1045)	

1015 στάζοντα suspectum, praestat καρπώματ' ἀκμάζοντα (Aur.) 1016 locus conclamatus fort. ἄωρα κωλύουσα (Wecklein, κᾶωρα Portus) τὼς μένειν ἔρωι (Murray) 1030 praestat fort. θεοῖς γὰρ εἴ τι μὴ (Weil) 1032 ἄστυδ', ἄνακτας Tucker: ἀστυάνακτας M 1033 γανόοντες Sidgwick: γανάνεντες M 1036 ὑποδέξασθε δ' Pauw: ὑποδέξασθ' M 1046 τέλος Weil: γάμος M 1047 Στύγιον Steph.: στύγειον M 1048-65 Argivis Danai satellitibus trib. F. Johansen 1048 δ' Pauw ἀμελεῖν, θεσμός Nauck: ἀμελεῖ θεσμός M 1053 αἰ Wellauer 1056 ψεδυρά Vict.: ψεδυρα et ·θ· supra δ M ἐρώντων F. Johansen: ἐρώτων M 1057 ἐπιπνοίας Turn., fort. recte ("sin autem Veneris afflatum fugietis" West in app.)

ταχυπόμποισι διωγμοῖς;
 ὅτι τοι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν·
 Διὸς οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλα φρήν
 ἀπέρατος· μετὰ πολλῶν
 δὲ γάμων ἄδε τελευτὰ
 ἥπροτέραν† πέλοι γυναικῶν.

1064 (1050)

<ΧΟ.> ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξαι
 γάμον Αἰγυπτογενῇ μοι.
 <ΟΠΑΔ.> τὸ μὲν ἄν βέλτατον εἶη.
 <ΧΟ.> σὺ δὲ θέλγεις ἄν ἄθελκτον.
 <ΟΠΑΔ.> σὺ δέ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον.

1069 (1055)

στρ. γ

<ΧΟ.> τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν
 καθορᾶν, ὅψιν ἄβυσσον;
 <ΟΠΑΔ.> μέτριόν νυν ἔπος εὖχου.
 <ΧΟ.> τίνα καιρόν με διδάσκεις;
 <ΟΠΑΔ.> τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν.

1074 (1060)

ἀντ. γ

<ΧΟ.> Ζεὺς ἄναξ ἀποστεροί-
 η γάμον δυσάνορα
 δάϊον, ὅσπερ Ἴώ
 πημονᾶς ἐλύσατ' εὖ
 χειρὶ παιωνίαι κατασχεθῶν
 εὐμενῇ βίαν κτίσας·

1079 (1065)

στρ. δ

καὶ κράτος νέμοι γυναι-
 ξίν. τὸ βέλτερον κακοῦ
 καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ,
 καὶ δίκαι Δίκαν ἔπε-
 σθαι ξὺν εὐχαῖς ἐμαῖς, λυτηρίοις
 μηχαναῖς θεοῦ πάρα.

1084 (1070)

ἀντ. δ

ADNOTATIONES (SPECIMEN)

v. 3 ἀπὸ προστομίῳν. Vocem προστόμιον, quae nusquam alibi invenitur nisi ap. Hsch. π 4093 (προχοῆις· τὸ ἐκβαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ προστόμιον προχοή) idem ac στόμιον significare perperam intellexit Aeschyli scholiasta (τινὲς τῆς Φάρου· Αἰγύπτου προπάροιθε γὰρ ἐστίν. ἄμεινον δὲ τὰ στόμια ἀκούειν, πλεοναζούσης τῆς πρό· διὰ γὰρ τοῦ Ἑρακλεωτικοῦ στομίου τὴν φυγὴν ἐποιήσαντο), cuius sententiam haud pauci secuti sunt viri docti (cf. e.g. Passow s.v.: “die Mündung”, LSJ s.v.: “mouth”, Italie *Index* s.v.: “ostium”), quamquam iam Hermann (1852, 4) adnotaverat “προστόμια dicere videtur quod Prom. 848. πρόσχωμα vocat, ubi Canopum sitam dicit Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι” (cf. etiam FJW ad loc.). Non igitur cuiusquemodi ostia προστόμια dici potuisse credendum est, sed ea tantum quae alluvionibus in mare protenderentur, cuius modi ipsa sunt Nili ostia, ad quae glossam Hesychianam pertinere, me quidem iudice, veri simile est (cf. illud Herodoti, 2.5, “Αἰγυπτος ... δῶρον τοῦ ποταμοῦ”). Cave sis ne voces προστόμιον et προχοή eodem prorsus modo compositas existimes: vox enim προχοή a verbo προχεῖν, i.e. “profluere”, ducta est, προστόμιον vero a verbo προσχοῦν, quod de fluminibus dicitur quae per alluvionem ostia sua protendunt, per analogiam quandam ductum intellegere possis, quasi προ(σ)στόμιον sit.

v. 5 <τῶν> λεπταμάθων. Multo, meo quidem animo, praestat cum Stanleio τῶν λεπταμάθων scribere, quam Pauwii λεπτοψαμάθων in textum recipere, nam ad cod. Med. scripturam propius Stanleii emendationem accedere nemo est qui non videat (vd. Tucker 1889, 4; cf. etiam Citti 2007, 8).

vv. 6-11 ... φεύγομεν, οὐτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφωι πόλεως γνωσθεῖσαι, ἀλλ' αὐτογενὴ φυξανορίαί γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῇ τ' ὀνοταζόμεναι <διάνοιαν>. Quos versus cum omnes edd. recc. scribant “... φεύγομεν, οὐτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν (Aur.), ψήφωι πόλεως γνωσθεῖσαι, ἀλλ' αὐτογενὴ φυξανορίαν (Ahrens), γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῇ τ' ὀνοταζόμεναι <διάνοιαν>” cumque emendationem suam φυξανορίαν sic defendisset Ahrens (1832, 34-5): “Maxime emendatio nostra commendatur insigni symmetria constructionis; a φεύγομεν pendent accusativi δημηλασίαν et φυξανορίαν, quod in utroque φυγῆς notio inest uti v. 325 φυγὴν a κέλσειν pendet, male a Well. commate disjuncto; substantiva deinde illa additis participiis γνωσθεῖσαι et ὀνοταζόμεναι explicantur”, equidem ego textum vulgatum respui. Nam de figura etymologica hic agi, accusativos videlicet δημηλασίαν et φυξανορίαν pro accusativis verbalibus qui dicuntur, vel obiecti interni, verbo φεύγομεν adiunctis haberi debere, nullo pacto mihi persuaderi potest. Ut enim exempla ostendunt quae de figura etymologica disserens attulit Lobeck (1837, 501-38; ad accusativum o. i. vd. etiam KG, I, 303 sqq., van Looy 1975, 109-19, Campagner 1976, 63-83, Basile 2001, 174-9), ob ordinem inversum partium verbalis et nominalis (ad rectum ordinem cf. e.g. Nonn. 46. 165 στήρειε χοροστασίην) φυξανορίαν pro accusativo o. i. haberi nequit, quod unus Kraus (1984, 93: “Und ist es überhaupt möglich, zu sagen φεύγομεν φυξανορίαν und so als inneres Objekt ein nomen actionis zu setzen, das selbst schon ein Objekt enthält?)) aliqua ex parte iam viderat. Quam ob causam, nulla interposita dubitatione, cum Hermann (1820, 11) αὐτογενὴ φυξανορίαί γάμον κτέ scripsi, αὐτογενὴ γάμον sensu ‘cognatas nuptias’ (cf. Aesch. PV 853-6 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενὴ γάμον ἀνεψιῶν), φυξανορίαί autem pro dativo causae accipiens. Praecedens δημηλασίαν (sic recte emendatum a Turnebo dativum δημηλασίαι quod cod. Med. praebet, nam sermoni poetico refrageretur dativum elisum) pro accusativo poenae habendum est (vd. Lobeck 1866³, 291-2, Hermann 1852, II, 4 “Malim simplicius intelligi quibus nullum ob caedem exsilium decretum est”, Avezzù Tenuta, 1974, 51-3). Vox δημηλασία vulgo ut ‘exilium a populo decretum’ (Italie, *Index*, s.v.; cf. etiam LSJ s.v. “banishment decreed by the people”) intellegitur, quod mihi persuaderi non potest, nam, ut ex v. 630 ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ apparet atque exstat, δημηλασία proprie valet ‘ἐκ δήμου ἔλασις’, i.e. ‘e patria expulsio’ (de adiectivo verbali significationem activam habente vd. FJW ad v. 561) itemque φυγὴ δημηλάτος ‘exsilium quod e patria expellit’ (vd. Passow s.v.: “aus dem Volk vertrieben”; de voce δῆμος ‘patria’ significante cf. Hom. Z 158 ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασεν (“here, and more generally in early epic, ‘land’ and the people who inhabit it”)),

Graziosi et Haubold 2010 ad loc.)). De verborum constructione cf. Aesch. *PV* 445-6 λέξω δέ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων, ἀλλ' ὦν δέδωκ' εὖνοϊαν ἐξηγούμενος.

v. 12-3 Δαναὸς δὲ πατήρ, καὶ βούλαρχος καὶ στασίαρχος (.). Post πατήρ subdistingui, nam βούλαρχος et στασίαρχος ad πατήρ referuntur, quod ipsum, ut plerumque solet, absolute, i.e. sine adiectivo possessivo, positum est (cf. Eur. *Or.* 765 Στρόφιός ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα θυμωθεὶς πατήρ).

vv. 13 sqq. ... τάδε πεσσονομῶν κύδιστ' ἀχέων ἐπέκρανευ, φεύγειν ..., κέλσαι δ' Infinitivos φεύγειν et κέλσαι pronomen, prolepticum quod vocant, τάδε anticipat.

vv. 17-9 γένος ἡμέτερον, τῆς οἰστροδόου βοὸς ἐξ ἐπαφῆς κάξ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον, τετέλεσται. τῆς οἰστροδόου βοός ut genetivum originis participio εὐχόμενον adiunctum praestat interpretari (vd. FJW ad loc.). Verbum passivum τετέλεσται complementum agentis desiderare contendit Sandin ad loc., quod quidem minime est necessarium, nam verbis ἐξ ἐπαφῆς κάξ ἐπιπνοίας Διὸς aperte palamque Iovis nomen editur.

v. 24 sqq. ὦν πόλις, ὦν γῆ καὶ λευκὸν ὕδωρ κτέ. Ante ὦν πόλις, ὦν γῆ καὶ λευκὸν ὕδωρ lacunam unius versus statuit West (*Studies*, 126-7) qui, cl. Aesch. *Sept.* 95-6 <πάτρια> (suppl. Volckmann) ... βρέτη δαιμόνων, ἀλλ' ὦ πάτριοι δαίμονες "Ἀργούς supplevit (probb. Sandin, Sommerstein) animadvertens "So 24-25, ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι θήκας κατέχοντες, are not additions to the powers invoked in the line restored before 23 but a more exact specification of them". Verum de lacuna non est cogitandum, nam Herod. *mimiami* 4 vv. 5-6 κῶνπερ οἶδε τίμιοι βωμοί, Πανάκη τε κῆπίω τε κῆσῳ χαίροι (allati a FJW ad loc.; cf. etiam Cunningham 1971 ad loc.) eam supervacaneam esse testantur.

vv. 28-30 δέξαιτ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον κτλ. Rectissime monuerunt FJW ad loc.: "cf. *Ch.* 336-7 τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται φυγάδας θ' ὁμοίως, where ἱκέτας and φυγάδας are best taken (with Mazon and Weir Smyth) as obj.-preds."

vv. 32-4 πρὶν πόδα χέρσω τῇδ' ἐν ἀσώδει θείναι, ξὺν ὄχῳ ταχυήρει πέμψατε πόντονδ'. Post θείναι subdistingui (praeuntibus e.g. Page, West, Sommerstein; post ταχυήρει subdistinguerunt e.g. Hermann, Wilamowitz, FJ), nam, cl. Aesch. *Suppl.* 5 Νείλου· Δίαν δὲ λιποῦσαι nec non *Ag.* 66 κάμακος, θήσων Δαναοῖσιν (de quo vd. Fraenkel *Ag.*, ad loc.), ubi eadem ratione paroemiaco sententiae non finiuntur, v. 33 quoque θείναι ξὺν ὄχῳ ταχυήρει post pedem primum interspirationem agnoscere praestat.

vv. 34-7 ἔνθα δὲ λαίλαπι χειμωνιότῳπι, βροντῇ στεροπῇ τ' ὁμβροφόροισιν τ' ἀνέμοις ἀγρίας ἁλὸς ἀντήσαντες, ὄλουντο. De verborum constructione vd. Tucker ad loc.: "ἀντᾶν is constructed with either genitive or dative. Better however than either of the above manners is ἔνθα δὲ λαίλαπι χ. ὄλουντο, ἀντήσαντες βροντῇ στεροπῇ τ' ὁ. τ' ἀνέμοις ἀγρίας ἁλὸς. The τε following στεροπῇ but absent after βροντῇ indicates a disjunction of the whole βροντῇ ... ἀνέμοις from λαίλαπι χ. λαίλαπι χ. ὄλουντο includes the whole storm, of which the rest is description in detail".

v. 39 πατραδελφείαν.). Vocem πατραδελφεία sic enodavit Sandin ad loc.: "'This unclehood' or lit. 'father-brotherhood', denoting the Danaids in relation to their suitors, is a sort of 'patronymic abstract', actually meaning 'cousinhood'". Vocem πατράδελφος 'patruelis' significare posse testatur Hieron., *In Esaiam* 2.5, 1 : "Quod autem Christus dicatur dilectus atque carissimus, quem Aquila πατράδελφον interpretatus est, patrum vel patrualem, quadragesimi quarti psalmi nos inscriptio docet [...]". Graece reddita est πατράδελφος vox Hebraica תַּיִת.

v. 43-6 ... ἵνιν γ' ἀνθονόμον τᾶς προγόνου βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνός. De γε expegetico vd. Denniston *GP* 138 et Willink 2009, 28 et nn. 13-4 ("Page's γ' is a surprisingly neglected (or mistakenly disparaged) correction.). De ἀνθονόμον τᾶς (Tucker: ἀνθονόμου[[σ]]τᾶς M) vd. Willink 2002, 713-4, Sandin ad loc. et Willink 2009, 28-9 (adiectivum ἀνθονόμος Epaphum eundem ac Apim, Aegyptium deum tauriformem, esse significat, de quo cf. Hdt. 2. 38, 2.153, 3. 27-9). πόντιον τιμάρο', ἵν' <ἵν>ιν {τ'} ἀνθονομού-|σας προγόνου βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας | Ζηνός ἔφαψις – ἐπωνυμία δ' ἐπε- | κραίνετο μόρσιμος αἰὼν | εὐλόγως – "Ἐπαφὸν γ' ἐγέννασεν· hariolatur Sier 2007, 117.

vv. 46-9 ἔφαψιν ἐπωνυμία δ' ἐπεκράινετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως, "Ἐπαφὸν δ' ἐγέννασεν. Nominativum (μόρσιμος) αἰὼν verborum ἐπεκράινετο et ἐγέννασεν subiectum esse rectissime intellexit Willink 2009, 29-30, qui idem, cl. Aesch. *Eum.* 969 τάδε ...

ἐπικραίνοντων, accusativum ἔφαψιν verbi medii ἐπικραίνεσθαι transitive adhibiti obiectum esse ostendit. Ad particulam δέ tertium locum obtinentem cf. e.g. Aesch. *Cho.* 266 γλώσσης χάριν δέ (Garvie 1986 ad loc.: “The postponement of δέ for metrical convenience is commoner in Aeschylus than in Sophocles or Euripides”), 761 ἐγὼ διπλᾶς δέ, 839 νέαν φάτιν δέ, *Pers.* 729 ὦδε παμπήδην δέ, vd. praeterea Denniston *GP* 187-8, Italie, *Index* s.v. δέ IX 1. f.

vv. 54-6 †τά τε νῦν† ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια· γαιονόμοισι δ', ἀελπτά περ, ὄντα φανέεται. Verba τά τε νῦν, quae duce West *Studies* 1990, 129 (“I present these credentials now in this chorus, and also later they will be made apparent to the local inhabitants, surprising as they will find them”), Sommerstein quoque (2008, 297: “I shall now produce reliable proof, which, unexpected as it is, the land’s inhabitants will find clear”) lectionem genuinam existimat (cf. etiam Sandin, 21: “what I shall now show forth will appear as sure proof, albeit being unexpected to the inhabitants of the land”, et ad loc.; anacoluthon, quod Novelli 2012, 74-6 defendit, respuit Willink 2009, 31: “The notion of an anacoluthon, with τε as ‘and’, is too horrible to contemplate”), corrupta equidem iudico, nam v. 54 νῦν ex v. 51 repetitum valde suspectum est (ceterum nec τάδε quod posuit Page nec τά ut pronomen relativum intellectum textus difficultati medentur). Quod unum probaverim genetivus est τοκέων (γονέων iam posuerat Hermann, etsi vox γονεύς apud Aeschylum umquam occurrit), quod Martin (1858, 16) pro τά τε νῦν scribendum proposuit (vd. etiam Liberman 1998, 243-4). Vv. 55-6 γαιονόμοισι δ' (Hermann, iniuria addubb. FJW ad loc., Willink 2009, 30-2: τά τ' ἀνόμοια οἷδ' M) ἀελπτά περ ὄντα φανέεται sic intellegunt edd. γαιονόμοισι δ', ἀελπτά περ ὄντα, φανέεται. Sed cum participium verbum φανέεται desideret (cf. Aesch. *Pers.* 786 οὐκ ἂν φανέμεν πῆματ' ἔρξαντες, *Ag.* 593 πλαγκτὸς οἷσ' ἐφαινόμην, LSJ s.v. II. 1), extra dubitationem est versus sic distingui debere γαιονόμοισι δ', ἀελπτά περ, ὄντα φανέεται, i.e. “terrae autem incolis, quamvis insperata, scil. (τοκέων) πιστὰ τεκμήρια, vera videbuntur”, quod vix credibile est neminem vidisse. De participio ὢν ‘verus’ significante vd. LSJ s.v. εἰμί A. III., *Soph. El.* 584 ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οἶσαν τίθης, *Ar. Ran.* 1052-3 πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα; Μὰ Δί', ἀλλ' ὄντ', ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τὸν γε ποητήν, schol. rec. ad *Ran.* 1052-3, quae οὐκ ὄντα interpretantur ‘ψευδῆ’, ὄντα ‘ἀληθῆ’. De particula περ sine participio ὢν adhibita vd. LSJ s.v. I. 1.

vv. 61-4 δοξάσει †τις† ἀκούειν ὅπα Τηρέας μήτιδά τ' οἰκτρᾶς ἀλόχου, κερκηλάτου γ' ἀηδόνας. Nullo pacto verba τις ἀκούων, quae cod. Med. praebet, defendi possunt, nam τις alterum priori τις v. 59 male congruit (vd. Sandin ad loc.), participium autem ἀκούων cum verbo δοξάσει, quod cum infinitivo tantum adhibetur, iungi nequit. Qua re infinitivum ἀκούειν, quem pro ἀκούων scripsit Portus, recte in textum recipiunt omnes edd. recc. (unus Sandin ad loc. iniuria ἀκούων defendit, vd. Liapis 2006, 271). τις alterum perperam tuetur West, qui idem, praeunte Griffith 1986, 331, in app. notat “τις ΣΜ: τιν’ (cf. *Ag.* 55.1142) Aur.”. Attamen loci Aeschylei a West allati (idem 1990, 9 addit *Ag.* 662-3 ἦτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ ἔρηιτήσατο θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἶακος θιγών, *Eum.* 545-9 πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας εἶ προτίων καὶ ξενότιμους ἐπιστροφὰς δωμάτων αἰδόμενός τις ἔστω, de quibus vd. Sandin 78, n. 209) ad Supplicum locum haud quadrant, nam in priore loco (*Ag.* 55-(6) ὑπατος δ' αἰών ἢ τις Ἀπόλλων ἢ Πάν ἢ Ζεύς) inter coniunctiones disiunctivas, in altero autem (*Ag.* (1140) 1142 φρενομανὴς τις εἶ ... οἶα τις ξουθά (ἀηδών)) in similitudine pronomen indefinitum τις adhibetur (vd. Fraenkel, *Ag.* ad locc.). Ceterum ne τιν’ (Page, Sandin, Sommerstein) quidem defendi potest, nam τιν’ “weakens the expression considerably: it is the voice of Tereus’ wife and no other voice, however similar, that augur will think he hears” (FJW ad loc). Fortasse, mea saltem sententia, τις alterum, supra lineam scriptum, inde in textum irrepsit. Etenim veri simile est librarium aliquem cum legisset in Supplicum exemplari suo εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων, ἔγγαιος οἶκτον αἰών, δοξάσαι γ' ἂν ἀκούειν ὅπα κτέ, subiectum verbi δοξάσαι praecedens τις esse admonere voluisse ideoque supra γ' ἂν, quo facilius lecturus intellexeret, τις scripsisse. Quod ipsum τις in textum irreptum haud difficile est intellectu qua ratione δοξάσαι in δοξάσει corruperit. De γε apodotico vd. Denniston *GP* 126.

v. 62-4 ὅπα τᾶς Τηρέας μήτιδά τ' οἰκτρᾶς ἀλόχου, κερκηλάτου γ' ἀηδόνας. Divina emendatio μήτιδά τ' (: μήτιδος M), quam Willink 2009, 34-5 proposuit, vetustissimae ac vexativae quaestionis ad genetivi μήτιδος explicationem pertinentis (cf. Page in app.: “μήτιδος

sensum constructionemque explanare nemini contigit”) finem facit (vd. Sandin ad loc.). De γε (anon.: τ’ M) epexegetico cf. ad v. 43 sqq.

v. 65-6 ἄτ’ ἐπὶ χλωρῶν ποταμῶν [τ’] ἐργομένα πειθεῖ νέον οἶτον ἡθέων. Scripturam cod. Med. ἄ τ’ ἀπὸ (Vict.: ἀτοπο, το ex τα) χώρων ποταμῶν τ’ ἐργομένα πειθεῖ νέον οἶκτον ἡθέων perperam defendit Sandin ad loc. (Page secutus, qui in app. notaverat “cum non possit Procne ἀπὸ χώρων ποταμῶν τε generatim excludi, necessariam definitionem addit ἡθέων: a rure fluminibusque exclusa, de locis (illis) familiaribus lamentationem edit”). Hos versus scribi ἄτ’ ἐπὶ χλωρῶν ποταμῶν [τ’] (Scheer, χλωρῶν πετάλων iam Hermann) ἐργομένα (re vera εἰργομένα, de qua forma vd. West xlvii-ii; hic tamen, non nullis vocibus epicis adhibitis, de quibus vd. Sideras 1971 passim, Sandin 65, forma ἐργομένα praeferenda videtur, cf. etiam Garvie 1986 ad Aesch. *Cho.* 446) πειθεῖ νέον οἶτον (Schmidt, praeunte Hermann; de vitiosa iunctura πειθεῖ οἶκτον vd. Liapis 2006, 272) ἡθέων oportere rectissime monuit West *Studies* 129-30, quem Sommerstein secutus est (vd. etiam Liapis 2006, 271-2). Idem West in app. notavit “εἰργ. cum ἡθέων iunge; flumina ei minime praeclusa sunt”.

v. 72 Ἰαονίοισι νόμοισι. De “new, Greek environment, contrasted to the Egyptian homeland of the Danaids” non recte cogitavit Sandin ad loc. Cannatà Fera 1980, 189-93 et West *Studies* 130-1 ad modorum flexionem Ionicam verba Ἰαονίοισι νόμοισι pertinere iam aperuerant.

vv. 74-5 εἰλοθερῇ παρειὰν ἀπειρόδακρύν τε καρδίαν. Vitiosum adiectivum Νειλοθερῇ, ex ultimae litterae geminatione praecedentis adiectivi ἀπαλάν ortum, εἰλοθερῇ (Musgrave) scribi oportere nemo est qui negare possit. De accentu accusativi καρδίαν (κάρδιαν Wil.: καρδιάν Johansen: καρδιάν West) vd. West *Studies* 132. Praestat utique accentum immutatum servare, cf. Sandin ad loc.: “What happens to the accent is of little consequence, as the contraction only appears in lyrical passages where the pitch accent must give way to the music”.

v. 76 γοεδνὰ δ’ ἀνθεμίζομαι. ἀνθεμίζομαι ‘floribus vescor’ vel ‘flores carpo’ significare (vd. FJW ad loc.) propius est vero quam ‘corona me redimio’ (Sandin 23 et ad loc.; at vd. Liapis 2006, 272). Idcirco verborum γοεδνὰ δ’ ἀνθεμίζομαι sensus esse videtur ‘quasi floribus luctibus vescor’ vel ‘quasi flores luctus carpo’, in utraque re oppositis inter se floribus quibus olim se aluerat Io et luctibus quibus nunc ‘vescuntur’ vel quos ‘carpunt’ Danaides, cf. 44 ἀνθονόμον (de Epapho dictum), 51-2 ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις, 554 ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπᾶς.

vv. 77-9 δειμαίνουσ’ ἀφίλου τᾶσδε φυγᾶς ἀερίας ἀπὸ γᾶς εἴ τις ἐστι κηδεμών. Ex scriptura δειμαίνουσα φίλου cod. Med. δειμαίνουσα φίλους (Paley; Wecklein, Murray), δειμαίνουσα φίλος (Enger; Wilamowitz, Page), δειμαίνουσ’ ἄφίλος (Martin) et δειμαίνουσ’ ἀφίλου (Musgrave; Weil, FJW, West, Sommerstein) elici possunt, de quibus singulis optime disseruerunt FJW ad loc., cf. etiam Sandin ad loc. et n. 235. Recentibus editoribus West et Sommerstein δειμαίνουσ’ ἀφίλου scribentibus equidem non adsentior, longe potissimam emendationem δειμαίνουσα φίλος ratus, cf. Ap. Rhod. 3.731-2 οἳ δὴ μοι ἀδελφεοὶ γεγάασιν, κηδεμόνες τε φίλοι καὶ ὁμήλικες, ad 76 κηδεμών allatum a FJW, qui tamen perperam, meo quidem animo, δειμαίνουσ’ ἀφίλου defenderunt. Vox enim κηδεμών dupliciter dicta est, quippe quae et ‘alicuius curam agens, tutor’ et ‘affinitate coniunctus’ sibi velit. De adiectivo ἀερίας (ad γᾶς pertinente), quod cum prima littera minuscula hoc loco scribere fortasse praestat (cf. West in app.), vd. Livrea 1973 ad Ap. Rhod. 4.267 et FJW ad loc.

vv. 82-5 ἦβαν μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ’ αἴσαν, ὕβριν δ’ ἐτύμως στυγόντες, πέλοιτ’ ἂν ἔνδικοι γάμοις†. Accusativum ἦβαν (Σ τὴν τῶν Αἰγυπτιαδῶν, Schütz) non dubitanter iam nunc in textum recipiunt omnes edd. Atque tamen, cum ἦβαν ad Aegyptiades referri monuisset West *Studies* 132-3 et n. 10, Lloyd-Jones 1993, 5 nescio quo pacto animadvertit “accepting ἦβαν from the scholia, W. translates «Not allowing (anyone) to have ἦβην fulfilled (by marriage) in transgression of what is due»; but how can he get this sense out of the words? Schoemann, keeping M’s ἦβαι, emended τέλεον to τὸ πλεόν”, Sandin autem ad loc. ἦβαν ad Danaides refert, idemque eam ad Danaides una et ad Aegyptiades pertinere addit. Ne plura complectar, ἦβαν μὴ τέλεον δόντες ἔχειν quasi ἦβης τέλος μὴ δόντες ἔχειν intellegi debere pro manifesto habeo. Porro v. 85 dativum γάμοις, quem cod. Med. praebet quemque West et Sandin ad loc. (“[...] the meaning of the dative is presumably ‘in’, ‘by’, ‘through’, or ‘with regard to’ marriage: the sense is local or instrumental rather than proper dative”) defendunt (at Sommerstein verba ἔνδικοι γάμοις corrupta iudicat), retinere non licet, nam adiectivis δίκαιος, ἄδικος, ἔνδικος adiunctus umquam reperitur dativus. Aptissimum

quidem γ' ἐμοί (dativum iudicantis, cf.) foret, quod pro γάμοις ponendum proposuit Griffith 1986.

vv. 92-5 et 99-102 inter se post Westphal 1869, 158 sqq., transponunt plerique edd. Quorum autem versuum transpositionem ineptissimam esse ostendit Di Benedetto 1993, 129-36, praeaeuntibus Weil 1866, 12 et Booth 1955, 21-5.

vv. 89-91 εἰ θεΐη θεὸς εὖ παναληθῶς· Διὸς ἥμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη. Cod. Med. scripturam εἰ θεΐη Διὸς εὖ παναληθῶς Διὸς ἥμερος· in εὖ θεΐη (Hartung) Διὸς, εἰ (Wilamowitz) παναληθῶς (: παναλαθῶς West) Διὸς, ἥμερος· alii (e.g. Wilamowitz, West, Sandin ad loc.), in εἴθ' εἴη ἥκ (Heath) Διὸς εὖ παναληθῶς· Διὸς ἥμερος κτέ alii (e.g. Page, FJW, Sommerstein) emendant. Mihi quidem neutra probatur emendatio. Adverbium enim παναληθῶς melius intelleges si cum Schützio 1794, 132, 251, εἰ θεΐη θεὸς εὖ παναληθῶς scripseris, vd. Verdenius 1985, p. 298: "[...] attention should be paid to Schütz's εἰ (= εἴθε) θεΐη θεός. This reading gives more significance to παναληθῶς: it emphasizes the 'etymological' connection between θεός and τίθημι: cf. Hom. A 290 ἔθεσαν θεοί, Hdt. II 52, 1 θεοὺς δὲ προσωνόμασάν σφεας ἀπὸ τοῦ τοιούτου ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς εἶχον. For παναληθῶς pointing to an 'etymology' cf. 315 ἀληθῶς, 48 εὐλόγως, Ag. 681 ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως and Fraenkel *ad loc.*"; cf. etiam Garzya 1997, p. 261. De genetivo Διὸς in textum irrepto cf. 589-90. Adiectivum εὐθήρατος quasi 'facilis allectu' intellego, cf. Di Benedetto l.c.: "[...] l'affermazione di Eschilo secondo cui la volontà (ἥμερος) di Zeus non è «catturabile» è da intendere nel senso che di essa non è possibile impadronirsi, non la si può mettere sotto controllo".

v. 93 παντᾷ. De huius adverbii accentu vd. Sandin ad loc.

vv. 99-102 δαῦλοι γὰρ πραπίδων δάσκιόι τε τείνουσι πόροι, κατιδεῖν ἄφραστοι. Hoc loco quid sibi velit particula γὰρ haud facile est dictu. V. 723 (τὸ γὰρ τεκόντων σέβας) pro γὰρ, quod cod. Med. praebet, τ' αὖ (δ' αὖ iam Hartung) haud iniuria fortasse posuit West. Hoc autem loco γὰρ in τᾶρ emendare possis, cf. 92 τοι; sed fortasse particulam γὰρ ipsam retinere possis, si quasi δαῦλοι πραπίδων δάσκιόι τε τείνουσι πόροι, κατιδεῖν γὰρ ἄφραστοι intellexeris, particula γὰρ pro 'anticipatory γὰρ' quod dicitur (vd. GP, 69 ad fin.) accepta.

v. 107 πᾶν ἄπονον δαιμόνιον. Cod. Med. scriptura δαιμονίων, quam retinent omnes edd. recc., in δαιμόνιον (Bothe) emendari debet ipsis de causis quas exposuerunt FJW ad loc.

vv. 108-10 ἥμενος ὃν φρόνημά πως αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας ἐδράνων ἐφ' ἄγνων. Pro cod. Med. scriptura ἥμενον ἄνω recte ἥμενος (Paley) ὃν (Haupt) ponunt omnes edd. recc. (unus Sandin ad loc. ἥμεν' ἄνω (Wecklein 1885) defendit). Etenim Σ alterum ad loc. (ἥμενον ἄνω φρόνημα) τὸ δὲ φρόνημα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἄγνων ἐδρασμάτων ἐφήμενον ἐξέπραξε τὸν σκοπὸν ἑαυτοῦ scholiastam ὃν legisse (τὸν σκοπὸν ἑαυτοῦ) liquido testatur. De adiectivo possessivo ὃν in ἄνω (seu ἄν, quod habet cod. Med.) corruptum vd. FJW ad loc. αὐτόθεν 'illico, e vestigio' (adverbium temporis) interpretor, non 'inde' (adverbium loci), nam, cl. 385-6 μονοσκήπτροις δ' ἐν θρόνοις χρέος πᾶν ἐπικραίνεις nec non 613 sq. πάρεστι δ' ἔργον ὥς ἔπος σπεῦσαι, cod. Med. ἐφ' in ἀφ' emendandum non censeo, cf. etiam Di Benedetto 1993, 136-9.

vv. 111-5 ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον, οἷα νεάζει, πυθμὴν δι' ἄμὸν γάμον τεθαλὼς δυσπαραβούλοισι φρεσίν. Cod. Med. scripturam οἷα νεάζει alii aliter emendant: οἷα Hermann (Murray, Wilamowitz), οἷαι (Schütz, Page, West), οἷος (FJW, Sommerstein). Mihi quidem οἷα probatur, vd. Di Benedetto 1993, 139 (n. 1.) sqq.

vv. 117-8 ῥᾶται δ' ἀπάται ῥ' μεταγνοῦς. Verba ἄταν (M^c) δ' ἀπάται, quamvis suspecta, recte, meo quidem animo, West Studies 134 ("having shifted to a fatal course in their deluded fancy) et Garzya 1997, 261-3 ("costretti a cangiare il loro sentire passando nell'accecamento") defenderunt, cf. etiam Fraenkel ad Ag. 221 (et n. 1) et FJW ad loc. Page in app. notaverat: "ἄταν ἀπάται μεταγνοῦς Enger, sed neque mutati animi neque fraus vel fallacia contextui congruunt". Sed rectissime animadverterunt FJW ad loc.: "Here (as always) ἀπάτη denotes the act of deluding, not the condition of being deluded, and the delusion is of course practised by Zeus", cf. Aesch. Pers. 93-8. De particula δ' retinenda vd. Garzya 1997, 263.

v. 122 ἠλέμοισιν ἐμπρεπῇ. Ineptam emendationem ἐμπρεπῆς (Meffert: ἐμπρέπη M) in textum perperam recepit West. Praestat cum Sandin, ad loc., post δακρυοπετῇ distinguere, atque ἐμπρεπῇ cum με iungere, nam ἠλέμοισιν ad γόοις pertinere Eur. HF 110-1 ἠλέμων γόων ἀοιδός testatur; de voce γόων iniuria in γέρων post Nauck mutata vd. Renehan 1985, 147-9.

vv. 130-1 θεοῖς δ' ἑναγάε' τέλεα πελομένων καλῶς ἐπίδρομ', ὁπόθι θάνατος ἀπῆλ.
 “ritus polluti (quales nos timemus), re bene procedente, deorum incursioni obnoxii sunt, modo ne letum praevenierit” in app. reddiderat West (vd. etiam Studies, 134-5), quem secutus est Sommerstein. Verum hoc loco τέλεα ‘dona’ praestat intellegere (cf. Garvie ad Pers. 204) quae dis promittuntur. Adiectivum autem ἐναγάε ad τέλεα pertinens procul dubio corruptum. Veri simile est corruptionis causam vocem θάνατος fuisse, nam ἐναγίσματα (cf. Σ ἐναγάε δὲ ἐναγίσματα) ‘inferiae’ valent. Quod cum ita sit, ἀναγάε (Boissonade), i.e. ‘haud impura’, pro ἐναγάε reponendum videtur, cf. Sandin ad loc.

v. 141-2 πλάτα μὲν οὖν λινορραφῆς τε δόμος, ἄλλα στέγον δόρυ. Cod. Med. scripturam ἄλλα στέγων δορός retinent plerique editores, quamquam δορός neque pro genetivo separationis (Wilamowitz, Sommerstein; apud Pl. Resp. 3.415e οὐκοῦν τοιαύτας, οἷας χειμῶνός τε στέγειν καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι; χειμῶνος et θέρους genetivi sunt temporis, verbum enim στέγειν genetivo adiunctum umquam reperitur) neque pro genetivo attributivo (Rose, Griffith) haberi potest. Quae Sandin ad loc. scribit minime probabilia puto (vd. Liapis 2006, 273). Verba στέγον δόρυ pro στέγων δορός a FJW reposita (vd. FJW 1975, 9-10, FJW ad loc.) in textum haud dubitanter recepi.

v. 143 ἀχείμαντόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς. Adiectivi formam antiquiorem ἀχείμαντον (de qua vd. Dolfi 2010, 129), praeunte Weil 1866, 17, in textum recepi.

vv. 151-3 θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἀγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα ἔχουσαν σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλές. Cod. Med. scripturam ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλές, ultimo tantum adiectivo ἀσφαλές in ἀσφαλῇ (Sidgwick; ἀσφαλέα FJW) mutato, retinent West et Sommerstein. Alii aliud posuerunt, e.g. ἀσφαλῶς (Heath; Wilamowitz), ἀσφαλῆς (Young). Quamquam quid sibi vellet sententia ἔχουσα σέμν' ἐνώπια nemo aperuit. De Artemidis deae oculis cogitaverunt haud pauci viri docti (e.g. Stanley, Schütz, Mazon, FJW, Sandin). Ego equidem, Wilamowitzium secutus, qui in app. notaverat “fanum sive rudi muro sive terminis cinctum, ad introitum (ascensum) est Hecateum” (vd. etiam Wilamowitz, Aischylos, 5 sqq.), accusativo ἔχουσαν (Weil) in textum recepto, verba ἔχουσαν σέμν' ἐνώπια sic intellego ‘habentem frontes sacras (scil. Dianii) pro tutis’. De adiectivo neutro ἀσφαλές ‘tuta, locus tutus’ significante cf. e.g. Thuc. 4. 126 ... ἔς τε τὸ ἀσφαλές θάσσον ἀφίξεσθε, 6. 101 ἀρπάσαντες πέραν τοῦ ποταμοῦ ἐς τὸ ἀσφαλές, Xen. Vect. 4. 44 εἰς τὸ ἀσφαλές ἀποχωρῆσαι, Joseph AJ 5. 1. 3 ἕως οὗ διαβαίη τὸ πλῆθος καὶ τὰσφαλοῦς ἀψάμενον τύχοι, Hdn. 1. 15. 2 ἄνωθεν δὲ καὶ ἐξ ἀσφαλοῦς ἀκοντίζων nec non 510 sq. ἀσφάλεια δ' ἦι δι' ἄσπεως στείχουσι.

vv. 154-7 παντὶ δὲ σθένει διωγμοῖς †δ' ἀσφαλέας† ἀδμήτος ἀδμήτα ῥύσιος γενέσθω. Cod. Med. scripturam corruptam δ' ἀσφαλέας, ex v. 156 ἀσφαλές ortam, in διωγμοῖς ἐμοῖς ἀσχαλῶς emendavit Hermann. διωγμοῖς ἀσχαλῶς in textum suum recipiunt West et Sommerstein. Ad scripturam codicis δυσφοροῦς propius accedit; quod pro δ' ἀσφαλέας scribere non dubitarem, si hoc nobis compertum foret, verbum δυσφορεῖν contextui bene congruere (vd. FJW ad loc. de verbo ἀσχαλᾶν; cf. etiam Sandin ad loc.). At διωγμοῖς ἐγκοτοῦσ' vel sim., ut patet, fere desideratur.

v. 172 γαμετᾶς <σᾶς> οὐρανόνικον. Cur Διὸς omnes suppleverint recc. edd. prorsus non intellego. Doctissimus vir Hermann animadvertit ad loc. “Et sententia et metrum scribi iubebant aut γαμετᾶς Διὸς οὐρανόνικον aut γαμετᾶς σᾶς. Hoc praetuli ut facilius”.

v. 191-3 τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέτης <lacuna unius versus> ὁπτῆρες εἶεν, ἀγγέλων πεπυσμένοι. In extremo versu pro cod. Med. plurali ἀρχηγέται singulariter positum ἀρχηγέτης recte scripserunt Johansen et Sommerstein, lacunam post 191 statuentes (praeunte Foss). Scripturam codici ceteri tuentur editores. Sed sententia πρὸς ἡμᾶς ὁπτῆρες εἶεν tantum ‘maybe they will look in our direction’ significare posse ostenderunt FJW ad loc.; huc accedit quod pluralis ἀρχηγέται difficilis exsistit explicatu. Apud S. OC 294-6 τοὺς δὲ τῆσδε γῆς ἀνακτας ἀρκεί ταῦτά μοι διειδέναι. – καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραινῶν τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι; (cf. FJW 1975, 13), pluralis ἀνακτας pro singulari magnifice adhibetur (cf. etiam Garvie ad Aesch. Cho. 53 δεσποτᾶν θανάτοις). Hic tamen difficultas verborum πρὸς ἡμᾶς ὁπτῆρες εἶεν de plurali ἀρχηγέται magnifice dicto cogitare non sinit; ceterum v. 194 verbi ἐπόρυνται v. 189 vocem ὄχλον pro subiecto haberi (sic perperam Sandin ad loc.) non expedit, namque vv. 191-2 verba τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέται ὁπτῆρες εἶεν, ἀγγέλων πεπυσμένοι obiter dicta sonarent. Non aliud igitur restat nisi lacunam post 191

statuere, quam e.g. ταγοί τ' ἴοιεν δεῦρο, τῶν δ' ἐπηλύδων Johansen (FJW 1975, 14), ὁπάονες τ' ἴοιεν, ὡς τῶν ἐνθάδε Sommerstein (1977, 69) explevit.

v. 194 τόνδ' ἐπόρνυται στόλον. Accusativum obiecti interni τόνδε στόλον recte intellexit vetus scholiasta (τὸν πρὸς ἡμᾶς στόλον μετὰ ὁρμῆς ποιείται), vd. FJW ad loc. Verbi ἐπόρνυται v. 189 vocem ὄχλον pro subiecto perperam habet Sandin, vd. adn. praec.

v. 196 πάγον προσίζειν τόνδ' ἀγωνίων θεῶν. Accusativum τόνδ' quem pro cod. Med. τῶνδ' posuerat Turnebus in textum suum perperam non recepit West (prob. Sandin), at vd. FJW ad loc.

v. 201 αἰδοῖα καὶ γοεδνὰ καὶ τὰ χρή γ' ἔπη. Cod. Med. scripturam ... καὶ τὰχρέα in ζαχρεῖ emendavit Geel (1830, 79), quem fere omnes secuti sunt editores. Sed ineptam habere significationem adiectivum ζαχρεῖος ostendit Sandin ad loc. (cf. Giangrande 1979, 612-4 et Chrissyafis ad Theoc. 25.6 "Since ἀχρεῖον means "ἀσθενῶς", in Homer [...] ζαχρεῖον has the opposite meaning, i.e. it is used here as synonymous with the Homeric στερεῶς"), qui idem vel κοῦκ ἀχρεῖ' (Portus) vel τὰ χρήστ' scribendum proponit. Ego equidem ut facilius τὰ χρή γ' (Meffert 1861, 13-4) praefero, cf. 534 καὶ σὸν διδάξω πατέρα πόια χρή λέγειν.

vv. 212-3 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνήσθαι σέθεν κεδνὰς ἐφετμάς. Infinitivum μεμνήσθαι a verbo φυλάξομαι pendere non posse rectissime monuerunt FJW 1975, 14-6, qui iidem μὴ ἀμνηστῆν pro μεμνήσθαι posuerunt. Nihilominus infinitivum μεμνήσθαι utpote epexegeticum retinere oportet (vd. Tucker ad loc.), cf. Soph. OC 489-90 κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου, Kamerbeek et Griffith ad loc.

vv. 214-9. Hos versus alii alio ordine disposuerunt (vd. FJW ad loc., West in app., Sandin 130-2). Ordinem vero quo eos cod. Med. exhibet unus Sandin perperam retinet:

φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνήσθαι σέθεν	212
κεδνὰς ἐφετμάς. Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι.	
μὴ νυν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος.	
θέλοιμ' ἂν ἦδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν.	
ὦ Ζεῦ, κόπων οἴκτιρε μὴ ἀπολωλότας.	216
ἴδοιτο δῆτα πρευμενοῦς ἀπ' ὀμματος.	
κείνου θέλοντος εὖ τελευτήσει τάδε.	
καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νυν κικλήσκετε.	

At procul dubio v. 217 post v. 213 traiciendus est (Burges), nam v. 217 ἴδοιτο δῆτα cum v. 213 ἴδοι optime, minime vero cum v. 216 σκοπῶν (quod pro κόπων posuit Johansen) congruit, nedum, genetivo κόπων servato, tribus autem versibus interiectis, ad v. 213 ἴδοι respicere possit, ut hariolatur Sandin ad loc. Quattuor vero versibus prioribus tali ratione scriptis

φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνήσθαι σέθεν	212
κεδνὰς ἐφετμάς. Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι.	213
ἴδοιτο δῆτα πρευμενοῦς ἀπ' ὀμματος.	217
μὴ νυν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος.	214

v. 214 ob asperum homoeoteleuton (κράτος, ὀμματος; cf. FJW ad loc.) versui 217 proximum esse concedi non potest. Traiciendus est igitur v. 215 quoque ante v. 214 (Hermann).

φυλάξομαι δε τάσδε μεμνήσθαι σέθεν	212
κεδνὰς ἐφετμάς. Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι.	213
ἴδοιτο δῆτα πρευμενοῦς ἀπ' ὀμματος.	217
θέλοιμ' ἂν ἦδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν.	215
μὴ νυν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος.	214

v. 214 μὴ νυν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος. Genetivum μηχανῆς in dativum μηχανῇ emendat Sommerstein (2010, 14). Nihil tamen emendatu opus est, vd. FJW ad loc.

v. 216 ὦ Ζεῦ, σκοπῶν οἴκτιρε, μὴ ἀπολωλότας <lacuna unius versus>. Codicis lectionem κόπων tuetur West, at vd. quae adnotaverunt FJW ad loc. Re vera scripturam ζεύς (M^{ac}) κόπων ut Ζεῦ σκοπῶν (Johansen 1978, 47-9, cl. 392 τὸν ὑπόθεν σκοπόν, 413 sq. τὰδ' ἐπισκοπεῖ Ζεύς, 662 sq. Δῖον ... πράκτορα σκοπόν, Johansen 1978, 47-9) intellegere praestat (prob.

Sommerstein). Quod attinet ad participium ἀπολωλότας cum praeposita negatione μή, cl. Hom. δ 684-5 μὴ μνηστεύσαντες μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν, sententiam ὦ Ζεῦ κτλ. “O Zeus, pity us for our suffering, not being, I pray, consigned to perdition; i.e. ‘... and let us not be consigned to perdition’ intellexit Moorhouse (prob. Page in app.). Cum vero huiusmodi exempla inveniri nequeant (cf. Broadhead 1968, 62-3, FJW ad loc.: “But this is basically only a variant of the above interpretation and can be illustrated only by passages where the partic. is in the nom., e.g. *Od.* 4.684-5), nihil aliud restat quam lacunam unius versus post v. 216 statuere (prob. Sommerstein; de lacunae sententia opinabili cf. FJW ad loc.).

v. 227 κῆρυξ ὅδ' ἄλλος τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις. Rectissime κῆρυξ (re vera κῆρυξ, at de accentu vd. West xlvi), quod proposuerat Kueck (1890, 13: “Ego in initio versus repono κῆρυξ, quod interpretamento superscripto Ἑρμῆς expulsum esse puto (cf. 224 [scil. Σ alterum ad v. 225 θεοῦ] τοῦ Ποσειδῶνος).), in textum suum recepit West, cf. v. 228 κηρυκεύτω.

v. 228 ἐλευθέρους νυν ἐσθλὰ κηρυκεύτω. Ad dativum ἐλευθέρους ‘ut liberi simus’ (pronomine personali subaudito) significantem vd. Garvie ad *Cho.* 715 αἰνῶ δὲ πρᾶσσειν ὥς ὑπευθύνωι τάδε.

vv. 239-40 σκοπεῖτε, μὴ ἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον, ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εἶ νικᾷ τόδε. Pro lectione tradita τόπον recc. omnes edd. τρόπον (anon.) ponunt, σκοπεῖτε κάμειβεσθε τόνδε τὸν τρόπον scribentes. Sed, versibus circiter triginta interiectis, quo pacto ad vv. 198-203 respiciant hi proximi, haud prorsus intellegere possum. Re autem vera κ' ἀμείβεσθε, non κάμειβεσθε habet cod. Med., quod apte animadvertit Di Marco (2007, 191), qui idem, σκοπεῖτε μὴ ἀμείβησθε vel μὴ ἀμείψεσθε scribendum proponens (μὴ ἀμείβεσθε iam Fähsse 1813, 318), corruptionis originem sic explicavit: “μὴ ἀμείβησθε sarà stato dapprima eliso in μ' ἀμείβησθε; di qui, poi, per l'impossibilità di una coerente costruzione sintattica del verso, si sarà plausibilmente generato il κ' ἀμείβεσθε di M (così riporta il codice, come ho potuto verificare sul facsimile). Segnalo, a indiretta conferma dell'ipotesi qui formulata, che lo stesso tipo di guasto, con identico esito della stessa sequenza μὴ ἀμ- in κάμ-, si registra nella parodos di Eur. *Suppl.* 421, ove L ha κάμαθῆς da un originario μὴ ἀμαθῆς”. Rectissime τόπον ἀμείβειν ‘de loco decedere’ significare posse exemplis allatis ostendit idem Di Marco 2007, 190 n. 16. Ego equidem verba σκοπεῖτε, μὴ ἀμείβεσθε, quae, utpote ad codicis scripturam propius accedentia, scribo, exemplum parataxeos (demptis coniunctionibus) pro hypotaxi existimo, idem ac σκοπεῖτε μὴ ἀμείβησθε videlicet significantia. Insolitum est, fateor, ut verbum ἀμείβω vv. 201-2 ‘respondeo’, vv. autem 239 ‘de loco decedo’ valeat, sed alio hunc locum explicare modo non licet (de lacuna aliquot versuum post 238 cogitavit Hermann 1842, 179: “Herr Bamberger würde daher bey gehöriger Betrachtung gefunden haben, daß das auch hier geschehen mußte, und mithin vor B. 229 etwas, vermuthlich einige Berse, ausgefallen sind, in denen Danaus sagte: » aber da kommt der König: deßwegen überlegt eure Rede, und antwortet ihm so, daß eure Sache siege. «”; .; de vv. 239-40 post 210 traiciendis cogitavit Whittle 1968, 1-2, cf. etiam Sandin ad loc.; de lacuna inter σκοπεῖτε et ἀμείβεσθε nescio quo pacto cogitaverunt FJW ad loc.).

v. 256 <lacuna unius versus> πρὸς ταῦτ' ἀμείβου καὶ λέγ' εὐθαρσῆς ἐμοί. Non nisi lacuna unius versus post 256 posita, insequentis versus πρὸς ταῦτα, i.e. ‘idcirco’, intelleges. Veri simile est Danaidibus, quae ex eo quaesiverunt num ἔτης vel τηρὸς ἱερόρραβδος vel πόλεως ἀγός esset, se neque ἔτην neque τηρὸν ἱερόρραβδον esse Pelasgum regem respondisse, ideoque eas ut sibi fiderent adhortatum esse. De lacuna inter πρὸς ταῦτ' et ἀμείβου cogitavit Sandin ad loc. (supplens e.g. 249a πρὸς ταῦτα δείξω μὲν τὰ χρῆ τεκμήρια· 249b σὺ δ' αὐτ' > ἀμείβου καὶ λέγ' εὐθαρσῆς ἐμοί), at lacuna post 255, ut faciliior, praefereunda videtur.

vv. 263-4 ὀρίζομαι δὲ τὴν τε Περραιβὼν χθόνα Πίνδου τε τὰπέκεινα, Παιόνων πέλας. De his versibus vd. West *Studies*, 135-7.

v. 273 χρανθείσ' ἀνήκε γαῖα ἡμνείται ἄκη†. Cl. Aesch. *Cho.* 585-6 πολλὰ μὲν γὰρ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη, fortasse recte μηνίσας ἄχη pro μηνείται ἄκη ponendum proposuit Martin 1858, 18: “Scribendum mihi videtur μηνίσας ἄχη; terra irata beluas illas emisit ut essent calamitates, als Plagen”.

v. 283 καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ. Cod. Med. scripturam, quam retinere non dubitavi, Page FJW West Sommerstein alii aliter emendant: καὶ τῶιδε ἀληθῆ πάντα

προσφύσω λόγῳ (Page, qui in app. notat: “τῶιδε Page: ταῦτ’ **M**; = καὶ τῶιδε λόγῳ λόγον παντελῶς ἀληθῆ προσφύσω”), καὶ ταῦτ’ ἀληθῆ· πάντα προσφύσω λόγον (**FJW**), χῶς ταῦτ’ ἀληθῆ, πάντα προσφύσω λόγον (**Sommerstein**), χῶς ταῦτ’ ἀληθῆ, πιστὰ (**Zakas**: πάντα **M**) προσφύσω λόγῳ (**West**). Ego equidem sententiam quasi καὶ “ταῦτ’ ἀληθῆ πάντα” προσφύσω λόγῳ intellego, scil. ‘et “haec omnia vera” dicto subtexam’.

Conspectus editionum

- Aldina (F. Asulanus), Αἰσχύλου τραγωδίαί ἕξ ... *Aeschyli tragoediae sex*, Venetiis 1518.
- J. F. Boissonade, Αἰσχύλος, Parisiis 1825 (*Poetarum Graecorum Sylloge*, 12).
- F. H. Bothe, *Aeschyli dramata quae supersunt et deperditorum fragmenta*, II voll., Leipzig 1805.
- F. H. Bothe, *Aeschyli Supplices*, Leipzig 1830.
- F. H. Bothe, *Aeschyli tragoediae*, II voll., Leipzig 1831 (*Poetae scenici Graecorum*, 9).
- G. Burges, Αἰσχύλου τραγωδιοποιοῦ λείψανα: *Aeschyli quae supersunt fabulae et fragmenta: Supplices*, London 1821.
- S. Butler, *Aeschyli tragoediae quae supersunt*, Cambridge 1809.
- W. Canter, Αἰσχύλου τραγωδίαί ζ': *Aeschyli tragoediae VII*, Antverpiae 1571.
- J. C. de Pauw, *Aeschyli tragoediae superstites*, II voll., Hagae Comitum 1745.
- W. Dindorf, Αἰσχύλος: *Aeschyli tragoediae superstites et deperditarum fragmenta*, Oxford 1841.
- W. Dindorf, Αἰσχύλου τραγωδίαί: *Aeschyli tragoediae*, Lipsiae 1857³.
- W. Dindorf, *Poetae scenici Graeci*, Lipsiae 1869⁵.
- H. Friis Johansen, *Aeschylus: The Suppliants*, Copenhagen 1970.
- H. Friis Johansen – E. W. Whittle, *Aeschylus: The Suppliants*, III voll., Copenhagen 1980.
- J. A. Hartung, *Aeschylus' Werke*, Leipzig 1854.
- C. G. Haupt, *Aeschyli Supplices: Aeschylearum Quaestionum Specimen II*, Lipsie 1829.
- W. H. Headlam, *Aeschylus: The Suppliants*, London 1900.
- G. Hermann, *Aeschyli Tragoediae*, II voll., Lipsiae 1852.
- A. Kirchhoff, *Aeschyli Tragoediae*, Berlin 1880.
- W. Kraus, *Aischylos: Die Schutzsuchenden*, Frankfurt a.M. 1948.
- P. Mazon, *Eschyle*, vol. I, *Les Suppliantes, Les Perses, Les Sept contre Thèbes, Prométhée enchaîné*, Paris 1920.
- G. Murray, *Aeschyli septem quae supersunt tragoediae*, Oxford 1955².
- J. Oberdick, *Die Schutzflehenden des Aeschylus*, Berlin 1869.
- D. Page, *Aeschyli septem quae supersunt tragoediae*, Oxford 1972.
- F. A. Paley, Αἰσχύλου Ἰκέτιδες: *Aeschyli Supplices*, Cantabrigiae 1844.
- F. Robortello, Αἰσχύλου τραγωδίαί ἑπτὰ: *Aeschyli tragoediae septem*, Venetiis 1552.
- H. J. Rose, *A Commentary on the Surviving Plays of Aeschylus*, II voll., Amsterdam 1957.
- J. Scholefield, Αἰσχύλος: *Aeschylus*, Cantabrigiae 1828.
- C. G. Schütz, *Aeschyli tragoediae quae supersunt ac deperditarum fragmenta*, Choephora, Eumenides, Supplices, Halae 1794.
- F. I. Schwerdt, Αἰσχύλου Ἰκέτιδες, II voll., Berlin 1858.
- A. Sidgwick, *Aeschyli tragoediae cum fabularum deperditarum fragmentis*, Oxford 1900.
- A. H. Sommerstein, *Aeschylus I, Persians, Seven against Thebes, Suppliants, Prometheus Bound*, Cambridge, Mass./London 2008.
- T. Stanley, Αἰσχύλου τραγωδίαί ἑπτὰ: *Aeschyli tragoediae septem*, Londinii 1663.
- T. G. Tucker, Αἰσχύλου Ἰκέτιδες: *The "Supplices" of Aeschylus*, London 1889.
- A. Turnebus, Αἰσχύλου Προμηθεὺς δεσμότης, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, Πέρσαι, Ἀγαμέμνων, Εὐμενίδες, Ἰκέτιδες, Parisiis 1552.
- M. Untersteiner, *Le Supplici*, Napoli 1935.
- J. Vürtheim, *Aischylos' Schutzflehende*, Amsterdam 1928.
- N. Wecklein, *Aeschyli Fabulae*, II voll., Berlin 1885.
- N. Wecklein, *Äschylos: Die Schutzflehenden*, Leipzig 1902.
- H. Weil, *Aeschyli quae supersunt tragoediae*, Supplices, Giessen 1866.
- A. Wellauer, *Aeschyli tragoediae*, Leipzig 1823.
- M. L. West, *Aeschyli tragoediae cum incerti poetae Prometheo*, Stuttgart, 1998².
- U. von Wilamowitz-Moellendorf, *Aeschyli tragoediae*, Berlin 1914.

Viri docti qui in adnotationibus laudantur

- E. Avezzù Tenuta, *Nota a Eschilo*, Supplici 8, BIFG (1) 1974, 49-53
- H. L. Ahrens, *De causis quibusdam Aeschyli nondum satis emendati commentatio*, Gött. Progr. 1832
- N. Basile, *Sintassi storica del greco antico*, Bari 2001
- N. B. Booth, *Aeschylus Supplices* 86-95, *Classical Philology* 50, 1955, 21-5.
- R. Campagner, *Analisi strutturale del sintagma accusativo dell'oggetto interno in Euripide*, BIFG (3) 1976, 292-5
- M. Cannatà Fera, Ἰαονίοισι νόμοισι, GIF II, 1988, 189-93.
- V. Citti, *Aesch. Suppl.* 1-39, *BollClass* 2008, 86-111
- G. Chrysaffis, *A Textual and Stylistic Commentary on Theocr. Id.* XXV, Amsterdam 1981.
- I. C. Cunningham, *Herodas Mimiambi*, Oxford 1971.
- V. Di Benedetto, *Contributi al testo delle Supplici di Eschilo*, RFIC 121, 1993, 129-52.
- M. Di Marco, *Aesch. Suppl.* 232: *Nota scenico-testuale*, Lexis 25, 2007, 185-92.
- G. Fährse, *Sylloge lectionum graecarum, glossarum, scholiorum in tragicos graecos*, Lipsia 1813.
- A. F. Garvie, *Aeschylus. Coephoros*, Oxford 1986.
- A. F. Garvie, *Aeschylus. Persae*, Oxford 2009.
- A. Garzya, *La parola e la scena: studi sul teatro antico da Eschilo a Plauto*, Napoli 1997.
- G. Giangrande, *Trois endroits mal compris de Théocrite*, AC 48, 1979, 612-18.
- B. Graziosi-J. Haubold, *Iliad, Book VI*, Cambridge 2010
- M. Griffith, *A New Edition of Aeschylus' Suppliants*, Phoenix 40, 1986, 323-40.
- M. Griffith, *Antigone. Sophocles*, Cambridge 1999.
- G. Hermann, *De Aeschyli Danaidibus*, Lips. 1820.
- G. Hermann, rec. ad F. Bamberger, *Aeschyli Choephoros* (Göttingen 1840), *Jahrbücher der Literatur* 1842, 162-88.
- J. C. Kamerbeck, *The plays of Sophocles II, The Trachiniae*, Leiden 1959.
- W. Kraus, *Aus allem Eines*, Heidelberg 1984, 85-137.
- V. Liapis, rec. ad Sandin 2005, *ExClass.* 10, 2006, 245-81.
- G. Libermann, *Notes sur les Suppliants d'Eschyle*, Sem. Rom. I, 1998, 243-55
- E. Livrea, *Apollonii Rhodii Argonauticon liber quartus*, Firenze 1973.
- H. Lloyd-Jones, rec. ad *West Studies & Tragoediae*, Gnomon 65, 1993, 1-11.
- F. Martin, *De aliquot locis Aeschyli Supplicum et Sophoclis tragoediarum*, Progr. Posen 1858.
- S. Novelli, *Anomalie sintattiche e costrutti marcati: l'anacoluto in Eschilo*, Tübingen 2012.
- R. Renehan, Review article: *A New Commentary on Euripides*, CP 80, 1985, 143-75.
- H. J. Rose, *A Commentary on the Surviving Plays of Aeschylus I/II*, Amsterdam 1957.
- P. Sandin, *Aeschylus' Supplices*, Introduction and Commentary on vv. 1-523, Lund 2005.
- C. G. Schütz, *Aeschyli Tragoediae III*, Halae 1794.
- A. Sideras, *Aeschylus Homericus*, Göttingen (Hypomnemata, 31) 1971.
- N. Wecklein, *Aeschyli Fabulae*, Berlin 1885.
- H. Weil, *Aeschyli quae supersunt tragoediae*, Giessen 1866.
- M. L. West, *Studies in Aeschylus*, Stuttgart 1990.
- R. Westphal, *Prolegomena zu Aeschylus' Tragedien*, Leipzig 1869.
- U. von Wilamowitz-Moellendorf, *Interpretationen*, Berlin 1914.
- C. W. Willink, *Aeschylus, Supplices* 40-85, *Philologus* 2009, 26-41.